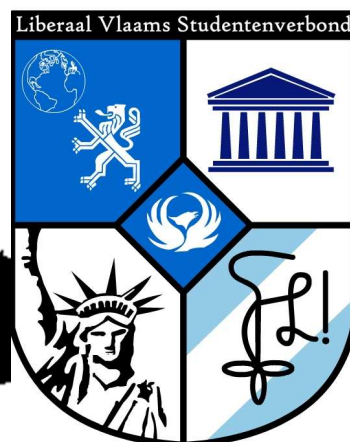

LVS

Liberaal Vlaams Studentenverbond Gent

België-
Belgique
PB
9000 GENT 1
BC 31407

4e kwartaal 2010
Afzendadres- Verantwoordelijke uitgever
Wim-Alexander Veters
Heibloemstraat 48 Nijlen België

NEOHUMANISME 4

www.lvsvglent.be

VOORWOORD

door Wim-Alexander Vettters

Beste lezer,

The only freedom which deserves the name is that of pursuing our own good in our own way, so long as we do not attempt to deprive others of theirs, or impede their efforts to obtain it. Each is the proper guardian of his own health, whether bodily, or mental or spiritual. Mankind are greater gainers by suffering each other to live as seems good to themselves, than by compelling each to live as seems good to the rest." Dit citaat van econoom en filosoof John Stuart Mill uit zijn magnus opus "On Liberty" vat zeer mooi samen wat het LSVS voor velen van haar leden betekent. Het LSVS zal immers altijd strijden voor een vrije en humane samenleving waar de rechten van het individu door niemand met de voeten worden getreden. En het is deze diepgewortelde passie voor liberalisme die LSVS zijn eigenheid geeft.

Deze passie voor een genuanceerde visie op mens en maatschappij lijkt me vandaag meer dan ooit nodig in een land waar de politieke realiteit steeds meer wereldvreemde gedaantes begint aan te nemen. De onderhandelingen rond BHV zijn wederom afgesprongen met een regeringsval tot gevolg. Terecht leeft bij de bevolking een sterk gevoel van ergernis. Nog maar eens is gebleken dat het land onbestuurbaar geworden is. De internationale pers die probeert gestructureerd weer te geven waarom we die kieskring maar niet gesplitst krijgen toont aan dat een vergelijking tussen ons politiek systeem en hogere wiskunde echt wel opgaat. Diezelfde pers schuwt de woorden 'failed state' in zijn rapporteringen al lang niet meer. Terwijl ik onze premier *live* de auto zie instappen om naar het paleis te vertrekken, blijft er een gevoel van pessimisme achter. Weltschmerz, zoals Jean Paul het zou noemen.

Hannibal ante portas. De begrotingsgaten die recent zelfs in tijden van hoogconjunctuur met eenmalige maatregelen gedicht moesten worden, kennen vandaag in tijden van crisis geen einde. Een rentesnieuwbal lijkt zonder hervorming van onze sociale welvaartstaat en haar vette overheid dan ook onafwendbaar. De naïeve illusie die vele politici koesterden, dat de Belgische politiek zich grotendeels in het financieel luchtledige afspeelde, is sinds de kentering van de Griekse staatsobligaties eindelijk verdwenen. Bij gebrek aan nationale munt dachten onze nationale politici zich niet meer om wisselkoersen en financiële markten te moeten bekommeren en konden ze zich zoveel meer veroorloven dan in de vorige eeuw. De euro is geen waterdicht beschot dat je in alle omstandigheden tegen wateroverlast beschermt. Elk land dat de elementaire spelregels niet naleeft,

dreigt geroosterd te worden. Een land dat er na jaren palaveren en ondanks de dreiging van de financiële markten, niet in slaagt om een symbooldossier als BHV op te lossen, zou wel eens terminaal ziek kunnen zijn. Als de traders van Goldman Sachs, Merrill Lynch en Morgan Stanley tot dat inzicht komen ziet het er ook voor onze staatsobligaties erg somber uit.

Het is telkens bij het schrijven van deze column, waar ik mijn gal uitspuw over ons politiek bestel, dat ik verheugd ben dat er in het LSVS ook over andere zaken gesproken wordt. We hebben een ijzersterk jaar achter de rug. Ons ledenaantal is ondertussen de magische kaap van tweehonderd voorbij. Dat vertaalde zich ook in een steeds grote opkomst voor onze activiteiten.

Met drie internationale gastsprekers, drie prachtige discussieavonden en een onvergetelijke Berlijnreis mag ik gerust van een succesvol semester spreken. Ik wil dan ook oprecht het ganse bestuur bedanken om zich een jaar lang in te zetten voor onze vereniging. Er zijn enkele mensen die ik hier niet onvermeld wil laten. Ons politiek secretariaat, Lawrence en Thibault, zeker dit laatste semester leverden deze twee *misfits* activiteiten van ongeziene kwaliteit af. Ook internationaal kreeg onze Gentse afdeling daardoor meer aanzien. Jürgen onze activiteitenverantwoordelijke, zijn feestimago bereikte dit jaar mythische proporties, maar ook zijn ononderbroken inzet is niet onopgemerkt gebleven. Een cantus en reis om nooit te vergeten! Bij de organisatie van onze activiteiten komt ook heel wat administratie kijken, onze secretaris Thomas, tevens ook de laatste strijder van de feilloze schrijftaal, was dan ook een onmisbaar gegeven dit academiejahr. En tenslotte, de medewerkers van het Liberaal Archief, het LSVS kan zich geen betere thuishaven wensen.

Voor velen onder de huidige bestuursleden is dit het laatste jaar als actief lid. Dit geldt tevens voor mij. Het Liberaal Vlaams Studentenverbond is een unieke vereniging in al zijn facetten, intellectuele verrijking gaat hier hand in hand met oprechte vriendschap. Ik ben allen die met mij in discussie getreden zijn of mijn interesse in mijn of hun liberalisme hebben aangewakkerd erg dankbaar. Beste leden, beste vrienden, ik ben uitermate trots en dankbaar dat ik het voorrecht heb gekend een jaar voorzitter te mogen zijn van deze prachtige vereniging.

Het ga je goed LSVS. ■

Wim-Alexander Vettters
Voorzitter LSVS Gent

EDITORIAAL

door Michiel Rogiers

Allerdierbaarst LVSV-adept,

This is a big fucking deal. Zo fluisterde Amerikaans vicepresident niet al te subtiel in Barack Obama's oor. Het is zo ver. Het legendarische moment is aangebroken dat de Verenigde Staten van Amerika een gezondheidssector naar Europees model zal nabouwen. Een nipte overwinning van 219 tegen 212 stemmen blijkt het doek te doen vallen voor 300 miljoen Amerikanen. Het afschrikwekkend hoge kostenplaatje van het systeem wisten de democraten niet als nadeel te zien. In combinatie met de enorme militaire uitgaven gaan de Verenigde Staten geen financieel rooskleurige toekomst tegemoet. Gezien de Dollar de internationale reservemunt bij uitstek is, zouden de financiële gevolgen op lange termijn wel een donkere wolk op mondiaal vlak kunnen betekenen.

Van wolken gesproken. Op 14 april 2010 begon de IJslandse vulkaan, *Eyjafjallajökull* genaamd, een enorme aswolk het luchtruim in te spuwen. Moeder natuur als meestal fabuleuze, maar hier vooral desastreuze, factor in het leven blijkt wederom in 2010 de eindbeslissingen te nemen. De mensheid diende enkel te volgen wat gedictieerd werd. De economische gevolgen waren niet te schatten. Gans het West-Europees luchtruim werd afgesloten. Vliegtuigmaatschappijen schreeuwden moord en brand en vroegen om de geleden kosten te vergoeden, nochtans behoren dergelijke natuurrampen, evenzeer als een storm of donderslag, tot het risicopakket wanneer men in de luchtvaart iets wil ondernemen. Eerlijkerwijs hoeft Jan Modaal (lees belastingbetaler), die geen gebruik maakt van vliegtuigreizen, dergelijke risico's niet te bekostigen.

Toch blijkt BHV een groter probleem te zijn. Althans als we de Belgische politici dienen te geloven. De vijf minuten politieke moed werden er ondertussen al 1 576 800. Serieus de teller overschreden me dunkt. Open VLD vond het welletjes en trok dan ook de stekker uit de federale regering. Een vijfde ontslag van ene arme man, Yves Leterme genaamd, was er het directe gevolg van. Telkens horen we dat de Franstaligen te radicaal zouden zijn. Enig radicalisme aan Vlaamse kant is ook te bespeuren. Een juridische aanpassing zal de verfransing alvast niet tegenhouden in de Brusselse rand. Het zou eigenlijk het uitgelezen moment moeten zijn om de bureaucratische structuur van Brussel aan te pakken. De hoofdstad van de Europese Unie verdient een efficiënte structuur. Schaf alle gemeenteraden, OCMW-raden en

politiezones in Brussel af en doop het huidig Hoofdstedelijk Gewest om tot Stad Brussel. Districtsraden zoals in Antwerpen kunnen als buffer dienen voor een efficiënte communicatie met de burger. Wat nu in de rand ligt wordt Hoofdstedelijk Gewest.

In de vierde editie van het Neo'tje kunt u onder andere een ideologisch sterke tekst lezen van onze geliefde secretaris Thomas Vanthournout over het al dan niet aanwezig zijn van eigendomsrechten in onze samenleving. Daarnaast schreven mezelf, bijgestaan door Maarten en Dimi, een tekst over het wegwerken van het Matteüeffect als begrotingsdichtende maatregel. Lawrence hangt de rebel uit door de democratie in vraag te stellen en Thibault heeft zich bekommerd om het vrouwelijk geslacht. Daarnaast kan ik nog de verslagen van activiteiten aanraden, in het bijzonder de bijdrage van Anna de Bruykere die haar verslag schreef over de memorabele Berlijnreis.

Dit is de laatste editie van het Neohumanisme anno 2009-2010. Ergo mijn laatste beurt als Hoofdredacteur van dit gerenommeerde studententijdschrift. Redactioneel werk verrichten bleek een ware verrijking op ideologisch vlak. Verscheidene inzichten passeerden als een lopende band onder mijn ogen. Het Neohumanisme veranderde van kledje en een nieuwe wind waaide doorheen de bladeren van dit tijdschrift. Ik wil hierbij alle schrijvers van teksten bedanken, want zonder hen bestond dit blad niet. Mijn speciale aandacht gaat uit naar u. De lezer. Zonder uw aandacht en interesse in het liberale gedachtegoed schreven de schrijvers zonder reden en zou het Neo'tje een stille dood sterven. Het is de lezer die de motivatie van de schrijver aanwakkert. De motivatie om onze diepste innige visie op het liberalisme en de wereld om ons heen te delen met u en die wereld. Om niet alleen de lucht en de zee blauw te laten kleuren, maar ook het hart van de mensen. ■

Bedankt beste lezer en bij deze wens ik u nog veel leesgenot!

Michiel Rogiers
Hoofdredacteur Neohumanisme

INHOUD

03 Voorwoord
door Wim-Alexander Veters

04 Editoriaal
door Michiel Rogiers

VISIE

07 Van mij, van ons of van niemand
door Thomas Vanthournout

10 Matthew 25:29
door Michiel Rogiers, Maarten De Bousser, Dimi Van den Meerssche

13 Overheidsgestuurde ontwikkelingshulp of toch de vrije markt?
door Brice Hillen

15 What women want
door Thibault Viaene

17 De rol van de openbare omroep in de 21e eeuw
door Maarten De Bousser

19 Private security
door Ludovic Vilain

22 What's wrong with democracy?
door Lawrence Vanhove

26 Islam en het recht op vrije meningsuiting
door Arno Morsa

28 De tragedie van het openbaar toilet!
door Jürgen Vandewalle

30 Immigratiesubsidiëring: waarom men de voedende hand toch bijt
door Karel Vincent

33 Sociale zekerheid
door Thomas Vergote

36 Eurofilie: wanneer macht een drijfveer wordt
door Jürgen Vandewalle

39 Daadwerkelijke klassiek-liberale bedenkingen bij de EU: een antwoord op MINOS Gent
door Mathias Adriaenssens, Lode Cossaer, Maarten Wegge

VERSLAG

43 Onveiligheid: Pauwels & Cools
door Cédrique Walthoff-Borm

45 Lezing Patrick Van Schie: Theory of moral sentiments
door Dr. Patrick Van Schie

48 Schoolreisjesgevoel revisited: Hallo aus Berlin!
door Anna de Bruykere

50 Lezing Tim Evans
door Thomas Vanthournout

51 Cantus
door Alexandra Vanvooren

VARIA

53 Activiteitenkalender 2e semester

54 Bestuur LVSV Gent

55 Ereleden

57 Sponsors

VISIE

VAN MIJ, VAN ONS OF VAN NIEMAND

Eigendomsrecht behoort tot de basispijlers van de liberale filosofie. Omdat het een niet te missen issue is legt Thomas gans de situatie uit waarom er eigendomsrechten moeten aanwezig zijn in een samenleving en wat nu de gevolgen zijn van aan- of afwezigheid hiervan. Dit doet hij aan de hand van enkele praktische voorbeelden.

door Thomas Vanthournout

Een rechtseconomische kijk op het eigendomsrecht

Just as man can't exist without his body, so no rights can exist without the right to translate one's rights into reality, to think, to work and keep the results, which means: the right of property. Ayn Rand

Het eigendomsrecht is het fundament van de markteconomie. Zolang goederen niet schaars zijn, heeft men geen behoefte aan eigendom of eigendomsrechten. Niet-schaarse goederen zijn immers in zodanige mate aanwezig dat zij in ieders behoeftes kunnen voorzien. Logisch. Anderen uitsluiten van het gebruik van een niet-schaars goed is bijgevolg niet nodig. Evenmin is het nodig te voorzien in een mogelijkheid om niet-schaarse goederen over te dragen. Ook logisch. Anders is het geval bij schaarse goederen. Als er dan geen eigendomsrechten erkend worden, zal dit op korte termijn leiden tot roofoverval. Door de bescherming van eigendom zal men in staat zijn tot ruilen, wat de welvaart van de betrokken partijen zal doen toenemen. In de rechtseconomie onderscheidt men drie soorten eigendomsregimes: private eigendom, open access en gemene eigendom. Soms wordt daar nog een vierde regime aan toegevoegd, zijnde overheidseigendom. Deze tekst poogt echter op een zeer eenvoudige en heldere wijze aan te tonen waarom private eigendom te verkiezen valt boven open access en gemene eigendom. De stijl is opzettelijk droog en helder gehouden om de leesbaarheid en verstaanbaarheid te verhogen.

DE INEFFICIËNTIE VAN OPEN ACCESS AREAS

Het open access regime is een regime van eigendomsloosheid. Dit betekent geenszins een collectie-

ve eigendomsvorm, maar werkelijk de afwezigheid van eigendom. Wanneer een stam het gebruik van jachtterreinen controleert, dan is er sprake van eigendomsrechten, meer bepaald van gemene of collectieve eigendom. Open access is daarentegen de toestand waarin geen enkele instantie (groep, persoon of instelling) effectief kan bepalen wie van een schaars goed gebruik kan maken. Open access leidt altijd tot inefficiëntie en wel omwille van drie redenen.

Overgebruik

Een eerste reden is dat eigendomloosheid leidt tot overgebruik. Als voorbeeld kunnen we de overbekende case aanhalen van de grazende schapen op een weide waarvan niemand eigenaar is. Op het stuk weidegrond grazen melkkoeien, die toebehoren aan verschillende boeren. Elke boer wil zo veel mogelijk verdienen aan zijn melkvee. Als hij een koe toevoegt aan zijn kudde, heeft dat twee economische effecten. Het positieve gevolg is dat de kudde van de boer met een extra koe in totaal meer melk geeft, welke meeropbrengst volledig ten goede komt aan de eigenaar. Het negatieve gevolg is dat de koe gras eet van de eigendomsloze weide, waardoor per koe minder gras beschikbaar zal zijn (overbegrazing). Minder grasconsumptie betekent minder melk en dus minder opbrengst. Dit nadeel wordt echter verdeeld over alle koeien, en dus over alle veehouders. Een boer ontvangt dus de volledige opbrengst van een nieuwe koe, terwijl de kosten worden gedeeld. Het is voor een boer dus lucratief om een nieuwe koe toe te voegen zolang zijn deel van de kosten lager is dan de opbrengst. Omdat de totale opbrengst slechts groter hoeft te zijn dan één gedeelte van de kosten, komt er een moment dat er een koe wordt toegevoegd die de overige boeren meer kost dan zij de eigenaar oplevert. Aangezien de weide

niet toebehoort aan de boeren, zullen zij de kosten van de invloed op de waarde van het land niet in hun afweging betrekken. De boeren zullen zich nooit uit eigen initiatief aan een beperking van het aantal schapen houden, om de eenvoudige reden dat zij zullen denken dat wanneer zij minder schapen op de weide plaatsen, de andere boeren dit zullen compenseren door er meer schapen op te plaatsen.

Suboptimale timing

Een tweede reden bestaat erin dat eigendomsloosheid leidt tot suboptimale timing. Opnieuw kunnen we dit illustreren aan de hand van een bekend voorbeeld. Er is een bos waarvan niemand eigenaar is waarin alle bomen gelijktijdig werden aangeplant. Omdat de bomen geleidelijk aan dikker worden, stijgt tot op een bepaald punt de opbrengst van de houthak. Na een bepaalde periode zal de opbrengst opnieuw dalen, omdat de bomen door zure regen of ziekte worden aangetast, verouderen of omvallen. Merk op dat het uitstellen van bomen om te hakken ook kosten met zich meebrengt aangezien men door te wachten een fysiek kapitaal laat staan, dat rente zou opleveren indien men het in financieel kapitaal zou omzetten. Indien het bos eigendom zou zijn van een instantie zou men op het optimale moment overgaan tot het omhakken van de bomen. In een open access regime zal men echter reeds beginnen hakken op het moment dat de opbrengsten van de houthak hoger worden dan de kosten van de houthak en de kosten van uitstel. Problematisch is dat dit moment in de tijd vroeger ligt dan het moment waarop de opbrengst het hoogst ligt. De omwonenden zullen niet wachten tot het optimale moment omdat zij schrik hebben dat de anderen toch vervroegd tot de houthak zullen overgaan. Door de afwezigheid van eigendom zal er aldus een suboptimale timing zijn.

Onderinvestering

Een derde reden is dat het open access regime tot onderinvestering zal leiden. Wanneer iemand investeert in een open access goed, dan kunnen andere medegebruikers van dit goed meeprofiteren van deze investering. Stel dat een boer investeert in een eigendomsloze weide door deze weide te bemesten, dan zullen de andere omwonenden meegenieten van het hogere rendement van het bemeste

stuk grond. Door de afwezigheid van eigendomsrechten kan de investeerder de anderen niet uitsluiten van het gebruik. Aangezien iedereen of althans het merendeel erop zal speculeren dat de anderen wel zullen investeren, waardoor zij gratis en voor niets kunnen meegenieten, wordt er uiteindelijk niets of in ieder geval niet optimaal geïnvesteerd.

De case van de olifantenpopulatie

Deze theoretische inzichten kunnen we toetsen aan een empirisch vaststelbaar voorbeeld. In Kenia is de jacht op olifanten verboden terwijl het in Zimbabwe wel toegelaten is om te jagen op olifanten. Enigszins verbazend kunnen we vaststellen dat net in Zimbabwe de populatie olifanten groeit, terwijl in Kenia het aantal olifanten drastisch gedaald is. Waar in Kenia in 1979 nog 65 000 olifanten rondliepen, blijkt dit aantal in 1989 gedaald te zijn tot amper 19 000 olifanten. In Zimbabwe, waar de jacht is toegelaten, waren er in 1979 ongeveer 30 000 olifanten en in 1989 zowat 52 000. In 1994 waren het er zelfs al 82 000. De reden is te vinden in het eigendomsregime. In Kenia bestaat namelijk een open access regime. Doordat de olifanten op de grond aan niemand toebehoren zal de bevolking geen enkele incentive hebben deze dieren te beschermen. Integendeel, want de olifanten drinken van hun water en vertrappelen vaak de oogst. In Zimbabwe, waar geen jachtverbod geldt, zijn er wel eigendomsrechten. De bevolking staat tegen betaling jachtrechten toe aan olifantenjagers. Maar deze jachtrechten worden slechts in beperkte mate toegekend, zodat de populatie niet verdwijnt. De bevolking heeft immers een degelijke incentive om de populatie in stand te houden; zo kan men op lange termijn jachtrechten verkopen en blijvend inkomsten verwerven.

DE PROBLEMATIEK VAN GEMENE EIGENDOM

Meestal hoeft de grens tussen private en gemene eigendom geen zwart-wit verhaal te zijn. Men kan enerzijds een eigendom poolen, wat betekent meer collectief maken. Anderzijds kan men eigendom meer fragmenteren, wat betekent opdelen in meer stukken. Bij een rechtseconomische analyse zal men nagaan welke kosten stijgen of dalen door eigendom te poolen enerzijds of eigendom te fragmenteren anderzijds. Bij gemene of collectieve eigendom stelt zich onvermijdelijk de problematiek van

de reguleringskosten en de uitsluitingskosten.

Reguleringskosten

Hoe meer men eigendom zal poolen, hoe hoger noodzakelijkerwijs de reguleringskosten zullen zijn. Bij collectieve eigendom zijn meerdere individuen op eenzelfde moment 'eigenaar' van een bepaald goed. Indien zij gebruik willen maken van dit goed, zal dit onvermijdelijk leiden tot dezelfde inefficiëntie als bij open acces goederen. Ook hier zal er sprake zijn van overgebruik, suboptimale timing en onderinvestering. Om dit te vermijden zullen de 'eigenaars' van het gemene goed reguleringen afspreken. Deze regulatie is echter alles behalve kosteloos. Vooreerst zijn er informatiekosten die gemaakt moeten worden om tot de optimale regulering te komen. Ten tweede steken onderhandelingskosten de kop op, doordat men onderling overeenstemming moet bereiken over de voorgenomen regulering. Tot slot zal men ervoor moeten zorgen dat de regulering nageleefd wordt, wat toezichts- en afdwingingskosten met zich meebrengt. Hoe meer men poolt, hoe meer deze kosten zullen stijgen. Bij zuiver individuele eigendom zijn deze kosten nihil, omdat elke eigenaar spontaan het optimale gebruiksniveau zal benutten.

Uitsluitingskosten

Een tweede probleem wordt gevormd door de uitsluitingskosten. Zowel bij private individuele eigendom als bij collectieve eigendom zullen deze kosten gemaakt moeten worden. De kosten zijn intrinsiek aanwezig in een systeem waarin eigendomsrechten erkend worden. Uitsluitingskosten omvatten ten eerste de afbakening van de eigendom, zowel fysiek als geografisch. Fysieke afbakening gebeurt door het plaatsen van muren, prikkeldraad of hagen. Geografische afbakening vindt plaats door landmeters

en het kadaster. Ook het opzetten van een registratiesysteem, dat dient voor de identificatie van de eigenaar, brengt kosten met zich mee. Als kritiek op private individuele eigendom wordt vaak het verlies van schaalvoordelen aangehaald. Deze kritiek is terecht, maar niet onoverkomelijk. Schaalvoordelen kunnen eenvoudig worden gerealiseerd door een overeenkomst tussen de verschillende eigenaars. Nuance hierbij is dat ook hier transactiekosten moeten meegerekend worden. Het optimum tussen collectiviteit en individualisering ligt op het punt waar de soms van de reguleringskosten en uitsluitingskosten en verlies aan schaalvoordelen het laagst is.

SLOTBEMERKINGEN

Door het omschakelen naar private eigendom, wordt de individuele vrijheid van de eigenaar gewaarborgd. Deze vrijheid impliceert verantwoordelijkheid over het goed. Aangezien in een systeem van private eigendom de kosten geïnternaliseerd worden, zal de eigenaar er alle belang bij hebben zijn eigendom in stand te houden en te verzorgen. Maar ook de baten worden geïnternaliseerd. Harde werkers zullen de baten kunnen opstrijken en hoeven geen schrik te hebben deze te moeten delen met free riders. Competitie en initiatief wordt beloond in een systeem van private eigendom. Met deze eenvoudige rechtseconomische analyse van eigendomsrechten werd getracht de onhoudbaarheid van de alternatieven voor private eigendom bloot te leggen. Private eigendom kent zeker zijn nadelen, maar deze wegen noch ideologisch noch economisch op tegen regimes van open acces of collectieve eigendom. ■

Thomas Vanthournout
Secretaris LVS SV Gent

MATTHEW 25:29

België is sinds jaar en dag financieel failliet. Een grote staatsschuld brengt de rentesneeuwbal aan het rollen. Een enorme uitgave op de begroting blijkt de sociale zekerheid te zijn. Met een opkomende vergrijzing lijkt het erop dat de situatie niet zal verbeteren. Hoe kunnen we die sociale zekerheidsuitgaven beperken? Het wegwerken van het Matteüseffect blijkt een mogelijk te bewandelen pad te zijn.

door Michiel Rogiers, Maarten De Bousser & Dimi Van den Meerssche

'For to all those who have, more will be given, and they will have an abundance; but from those who have nothing, even what they have will be taken away.'

In *the long run, we're all dead*. Dit is zonder twijfel het bekendste citaat van John Maynard Keynes. Zijn uitspraak wordt door velen beschouwd als een fantastisch economisch fundament. Feit is dat voor de personen die leven na degenen die op lange termijn dood zijn deze uitspraak niet meteen de meest hoopvolle ooit zal zijn. Het is dan ook volgens menig liberaal één van de meest egoïstische en kortzichtige uitspraken aller tijden. In een realistisch economisch beleid is immers een duidelijke toekomstvisie nodig. Toch werd na een economisch moeilijke 20e eeuw geopteerd voor een economische organisatie naar grotendeels Keynesiaanse visie.

In deze tekst is het geenszins de bedoeling verschillende economische systemen te vergelijken, noch het desbetreffende sociale karakter per economisch systeem te be(ver)oordelen. We willen wel binnen ons huidig economisch bestel, meer bepaald het België van vandaag, dat zoals we al schreven grotendeels Keynesiaans georganiseerd is, het minst zwakke budgettaire beleid en de gevolgen op sociaal vlak hiervan voorstellen.

Dat politici Keynes maar half begrepen hebben blijkt uit cijfers. Ze wisten het investeringsmultiplificeffect te onthouden, waarbij de toename van het nationaal inkomen uiteindelijk oploopt tot een veelvoud van het oorspronkelijk extra-investeringsbedrag. Deficit spending zou een populair electoraal middel worden. Wat politici al dan

niet opzettelijk vergeten zijn is dat reeds gemaakte tekorten, ook volgens Keynes, dienen opgevuld te worden. Zo sloot de Belgische federale regering 2009 af met een begrotingstekort van 5,9% van het BBP. De schuldgraad is gestegen tot 97,9% van het BBP, in absolute cijfers bedroeg de staatsschuld eind 2009 om en bij de 323 miljard euro.

België beleeft dus een budgettaire horror. Het Griekenland aan de Noordzee worden we genoemd. In absolute cijfers kunnen we ons nog niet spiegelen aan de Hellenen, maar wat we structureel opstapelen lijkt wel een Griekse tweelingbroer. Het spook van de rentesneeuwbal steekt de kop weer op. De zware renteverplichting leidt immers tot een nog grotere budgettaire last die, zeker in tijden van laagconjunctuur, vaak ondraaglijk blijkt. Dit leidt tot meer schulden, hogere afbetalingsverplichtingen en zo raakt de bal aan het rollen. Bovendien is dan uiteindelijk ook het koekoekseffect onafwendbaar. Dit houdt in dat andere overheid-sengagementen zullen moeten wijken voor de afbetaling van toenemende schuldverplichtingen. De toenemende schuld heeft namelijk als gevolg dat alle uitgavenposten van de overheid moeten besparen om de rente op de stijgende schuld te kunnen blijven afbetalen.

Na de aflossingen en terugbetalingen van de staatsschuld blijkt de sociale zekerheid de grootste uitgavenpost op de begroting te zijn. Wetende dat de samenleving aan het vergrijzen is, zal de situatie er zeker niet op verbeteren als men hetzelfde beleid zal blijven hanteren. Hierin zal men dus moeten snijden. Of men moet de belastingen verhogen. Dit zou een verwerpelijke maatregel zijn, maar

gezien de Belgische context is deze toch niet zo onwaarschijnlijk.

Vooreerst moeten we ons de vraag stellen of een sociale zekerheid wel nodig is? Ettelijke malen werd het idee van private verzekeraars voorgesteld. Verticale solidariteit lijkt inderdaad een *contradictio in terminis*. De huidige inefficiënte allocatie van belastinggelden naar vaak zelfverklaarde hulpbehoevenden is inderdaad in vele gevallen een sponsoring van de marginaliteit. Het zijn inderdaad onze afschrikwekkende belastingen en onze hallucinant hoge loonlasten die onze economie vacuüm hebben gezogen. Onze Europese

“welvaartscultuur” staat op de helling, en als dit zo blijft zal Griekenland niet het enige Europese land zijn dat deze eeuw kapot gespeculeerd wordt. Dit zijn argumenten die inderdaad kunnen leiden tot frustratie en de drang om ons sociaal stelsel te vervangen door het eenvoudige mechanisme van vraag en aanbod. Maar we mogen niet vergeten dat horizontale solidariteit vandaag nog slechts folklore is. Solidariteit wordt veelal verkleind tot het kerngezin. Het afschaffen van de verticale bescherming zou dus ongetwijfeld voor wantoestanden zorgen. Dit wordt echter snel een ethische discussie, die we hier niet zullen voeren. Bovendien geldt in een systeem van private verzekeraars het principe dat wie geld heeft deze verzekering zal kunnen betalen, maar wie niets heeft, niets zal kunnen ondernemen. Is dit een probleem? Natuurlijk, wie niets heeft zal het op onrechtmatige wijze komen halen bij degenen die het wel hebben. Een oplossing kan zijn om een minimale sociale zekerheid te installeren, voor de meest hulpbehoevenden. De rest doet het met private verzekeraars.

Een trend die we in België vaststellen, alsook in andere ‘welvaartsstaten’, is dat een dergelijk beleid reeds in beperkte mate werd toegepast, weer heeft men alleen de stukjes theorie die in het electorale kraam pasten in de praktijk omgezet. De lagere inkomensklasse – zoals onder andere laaggeschoolden en andersvaliden – kan genieten van een vorm van sociale premies. Enkele voorbeelden zijn extra schoolpremies, terugbetaling volwassenenonderwijs of zelfs een verhoging van de belas-

tingvrije som in de personenbelasting. Jammer genoeg blijken deze steunmaatregelen telkens onderworpen aan loodzware bureaucratische voorwaarden of zijn de kansarmen niet op de hoogte van dergelijke maatregelen. Zo blijkt dat hooggeschoolden telkens makkelijker de weg vinden naar het volwassenenonderwijs dan dat laaggeschoolden een graantje meepikken van het concept levenslang leren. De middenklasse zou telkens de vruchten plukken van een beleid die eigenlijk specifiek bedoeld was voor de lagere in-

komensklasse. Dit fenomeen werd door professor Herman Deleeck het Matteüseffect genoemd. Naar analogie met de parabel van de talenten van de evangelist

Matteüs, waarbij ‘de Heer’ volgende woorden sprak: *Want wie heeft zal nog meer krijgen, en wel in overvloed, maar wie niets heeft, hem zal zelfs wat hij heeft nog worden ontnomen.*

Aangezien reeds enorme uitgaven worden gedaan om de lagere inkomensklasse te ondersteunen, moet eerst dit Matteüseffect worden weggevoerd. Enkel de lage inkomensklasse, dus niet de middenklasse en de hoogste klasse, mag nog aanspraak maken op eender welke vorm van sociale uitkeringen. Zo wordt budgettaire ruimte vrijgemaakt. Bovendien zal, in een Keynesiaanse economie als de onze, een Haavelmo-effect ontstaan die een budgettaire orthodoxie impliceert. Dit Haavelmo-effect uit zich in het feit dat als men rekening houdt met de investeringsmultiplicator het mogelijk is om de economie te stimuleren zonder het budgettair saldo van de overheid te beïnvloeden. Een toename van de overheidsbestedingen inzake sociaal beleid die gepaard gaat met een toename van de nettobelastingen, met hetzelfde bedrag, wijzigt het budgettair saldo niet, en stimuleert dus toch de economie. Door een Matteüstoets moet het mogelijk worden de overheidsbestedingen in waarde te laten stijgen zonder er extra geld in te pompen en dus zonder de belastingen te verhogen. Zo zal het begrotingssaldo ongewijzigd blijven, de belastingen even hoog en toch zal de multiplicator geactiveerd worden. Het probleem is immers dat de Belgische belastingen reeds veel te hoog zijn, een belastingverlaging is onafwendbaar. Dit heeft als gevolg dat de overheid bepaalde ta-

“Door een Matteüstoets moet het mogelijk worden de overheidsbestedingen in waarde te laten stijgen zonder er extra geld in te pompen en dus zonder de belastingen te verhogen.”

ken zal moeten afstoten om de hierdoor vrijgekomen budgettaire ruimte voor zijn kerntaken te gebruiken. Als we een publieke sociale zekerheid willen staande houden zal dit alleen maar slagen als bijvoorbeeld in de justitie, onderwijs, openbaar vervoer, ...privaat initiatief wordt gestimuleerd. Het moet kunnen dat bepaalde overheidsinstellingen volledig afgestoten worden. Een efficiëntere allocatie van belastinggelden zal dus zeker het gehele probleem niet oplossen.

Als conclusie kunnen we dus stellen dat men bij het voeren van het sociaal beleid dient waakzaam te zijn dat voortaan enkel de laagste inkomensklasse nog aanspraak kan maken op de sociale steunmaatregelen. Een 'Matteüstoets' zal de begroting uit het slop halen door te snoeien in alle middelen die hun doelgroep niet of nauwelijks bereiken. Op die manier kan ook het free rider-gedrag ingeperkt worden. Voor bepaalde doelgroepen die doelbewust een afweging maken tussen werken of uitgekeerd worden zal de overheidssteun immers afgesloten worden, waardoor ze hun economische incentives maar beter aanpassen. Bij een herallocatie van de belastinggelden en door de sociale uitgaven specifiek voor de laagste klasse voor te behouden zal dankzij het Haavelmo-effect de begroting in evenwicht blijven met gelijke (of lagere belastingen) en een bijkomend multiplicatoreffect. De middenklasse en de hoogste klasse behouden hun welvaart, een eventuele belastingverlaging kan dankzij de vrijgemaakte budgettaire ruimte voor

hen ook een welvaartstoename betekenen. De laagste inkomensklasse kan dankzij de nieuwe efficiënte vorm van steunmaatregelen en het afwezig zijn van het Matteüeffect, een nieuwe afzetmarkt betekenen voor de markt van primaire en secundaire behoeften. Dankzij deze investering, volgt consequent het multiplicatoreffect, waardoor een veelvoud van het oorspronkelijk extra-investeringsbedrag een hogere overheidsinkomst zal betekenen. Op deze wijze kan men verdere structurele maatregelen nemen om de staatschuld af te bouwen.

Een concreet praktisch voorstel voor een actueel probleem. Tuurlijk zullen er critici zijn, elk systeem heeft zijn voor- en nadelen en het zijn de critici die een systeem naar perfectie kunnen loodsen. Wij beschouwen het graag als, op dit ogenblik, het minst slechte systeem en het meest praktisch haalbare. De voordelen zijn zoals reeds beschreven legio. Toch kende John Keynes reeds zelf het grote nadeel: *By a continuing process of inflation, government can confiscate, secretly and unobserved, an important part of the wealth of their citizens.* Critici? ■

Michiel Rogiers

Hoofdredacteur Neohumanisme LVSV Gent

Maarten De Bousser

Bestuurslid LVSV Gent

Dimitri Van den Meerssche

Bestuurslid LVSV Gent

Een Gentse delegatie bij de East Side Gallery in Berlijn

OVERHEIDSGESTUURDE ONTWIKKELINGS -HULP OF TOCH DE VRIJE MARKT?

Begin dit jaar werd Haïti getroffen door een zeer krachtige aardbeving. Er was een immense schade. Enkele tijd hierna was er terug een aardbeving in Chili, daar was de schade ook enorm, maar minder dan in Haïti. Hoe komt dit? Het blijkt een probleem van armoede te zijn. Hoe kunnen dergelijke problemen vermeden worden? Brice haalt uit naar de ontwikkelingshulp.

door Brice Hillen

Heeft overheidsgestuurde ontwikkelingshulp met als doel het stimuleren van economische groei zijn nut?

Niet lang geleden werd het Caribische gebied opgeschrikt door een zware aardbeving van 7.0 op de schaal van richter.

Het gevolg was ongelooflijke verwoesting en nauwelijks te bevatten schade. Het aantal menselijke slachtoffers liep uiteindelijk op tot meer dan tweehonderdduizend. Bovendien werden vele honderdduizenden meer dakloos door de instorting van bijna een miljoen gebouwen.

20 jaar geleden was er een gelijkaardige aardbeving waarbij het noorden van Californië getroffen werd. De balans? 63 doden.

Wat deze kleine anekdote aantoont is dat de enorme vernieling die we aanschouwd hebben bij de aardbeving in Haïti niet noodzakelijkerwijze voorkomt bij aardbevingen van die kracht.

De reden waarom er zoveel schade was in Haïti was veelvuldig, maar valt terug te brengen tot 1 beslissende factor:

"It's obvious that many of the buildings that collapsed during the Haitian earthquake were poorly designed or constructed. Another factor was that many buildings were built upon deforested, unstable hillsides." John McAslan, architect.

"The Story about the Haitian earthquake is that of poorly constructed buildings, bad infrastructure and terrible public services.

It is a poverty story." Dave Brooks, analyst en journalist.

Zoals Dave Brooks aanhaalt gaat het hier voornamelijk om één zaak. Het is een verhaal van armoede. De U.S.A behoort tot de rijkste en Haïti tot de

armste landen ter wereld. De U.S.A heeft 63 doden te verwerken, Haïti 200.000.

Indien armoede een belangrijke rol speelt zullen veel overheden omwille van gerechtvaardigde afschuw vanuit de publieke opinie geneigd zijn met geld te beginnen gooien richting achtergesteld gebied.

Overheden zijn dan ook al tientallen jaren bezig met "duurzame ontwikkelingshulp" om economische groei te stimuleren in ontwikkelingslanden en zo de armoede uit de wereld te helpen. Regelmatig worden doelstellingen geformuleerd waarbij binnen X aantal jaar de armoede zal worden gehalveerd, analfabetisme zal worden uitgeroeid...

Probleem is echter dat er met te weinig geld gegooid wordt om de overheidsdoelstellingen te halen (zeer weinig landen halen de afgesproken norm van 0.7 % van het BBP) en dat met het gegooide geld naar ik vrees zeer weinig efficiënt wordt omgegaan door de overheidsbureaucratie.

Indien het overheidsdoel economische groei in ontwikkelingslanden stimuleren is (wat ik betwijfel zie supra) dient ze te erkennen dat ze tot nu toe gefaald heeft. Dat is ook maar normaal. Als ze er hier voornamelijk in slaagt om economische groei te fnuiken kan men zich ten eerste de vraag stellen waarom het daar beter zou lukken.

Die landen die veel ontvingen- waaronder Haïti- zijn er vaak niet veel beter van geworden. Die landen die bijzonder weinig ontvingen- waaronder China- zijn vaak opkomende economische grootmachten. Een groep economen die het ontwikkelingsprobleem ook onderzocht kwam tot de vaststelling dat er geen beleidshefbomen zijn die

aangestuurd worden door buitenlandse overheidssteun en consequent tot economische groei leiden. Er is bijna geen correlatie tussen de economische groei van een ontwikkelingsland in één decennium, en de economische groei in datzelfde ontwikkelingsland het volgende decennium. De econoom Abhijit Banarjee zei hierover; "Perhaps making growth happen is beyond our control". De belangrijkste reden waarom door buitenlandse overheden aangestuurde ontwikkelingshulp faalt is volgens mij dat de hulp niet ten bate van het ontwikkelingsland is, maar ten bate van de donor...

Succesverhalen waarbij economisch achtergestelde gebieden er sterk op vooruit gaan zijn legio, maar groei komt van binnenuit. Een interessante casus is deze van Singapore, tot 40 jaar geleden één der armste gebieden, en tegenwoordig één van de meest welvarende gebieden van de regio. Consequente Singaporese investeringen in het onderwijssysteem leidden hiertoe. Economische groei, net zoals zoveel andere complexe fenomenen, grijpt plaats door vrije interactie. De overheid heeft er weinig mee te maken en buitenlandse overheden al helemaal niet. Een ander groot probleem in ontwikkelingslanden is de wijdverspreide corruptie. Daar kunnen westerse ambtenaren in hun bureaustoeltjes niets aan doen, zelfs indien ze het zouden proberen. Ngo's staan hiertegenover machteloos en zijn het lijdend voorwerp van de corruptie. Nochtans werken heel wat ngo's op het meso en micro niveau, omdat ontwikkelingshulp op het macro niveau faalt, en intelligente mensen dit inzien. In ontwikkelingslanden zijn ontelbare ngo's dan ook bezig met dergelijke micro en meso projecten.

Zolang de macro-ontwikkelingshulp echter faalt en criminele corrupte systemen in stand houden is ontwikkelingshulp op het meso en micro niveau gedoemd om te mislukken.

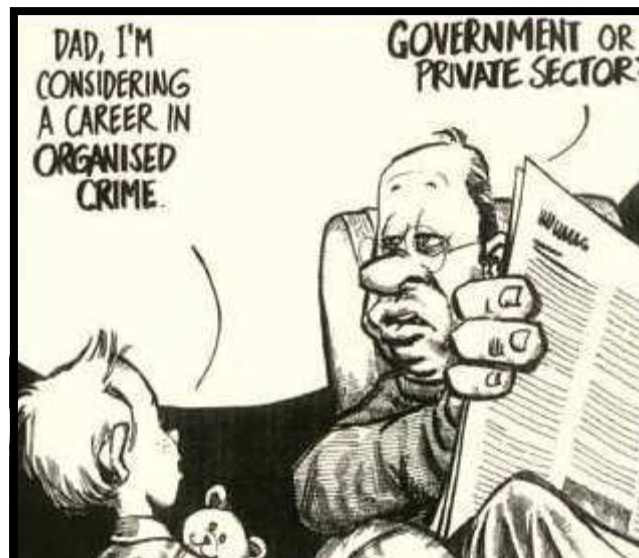
Hoewel ngo's dus de ergste noden ledigen worden zij volgens mij vaak tegengewerkt door overheden. De enige realistische oplossing is mijns inziens diegene die de Zambiaanse econome Dambisa Moyo in haar boek *Doodlopende hulp* opwerpt. Stop over een periode van vijf jaar met alle vormen van (ontwikkelings)hulp. Ze denkt dan wel uitsluitend aan de grote donoren: Wereldbank en IMF, individuele regeringen die jaarlijks miljarden dollar pompen in grijpgrage Afrikaanse (en andere) overheidskassa's. Haar alternatief: meer vrije markt, meer handel met Azië dan met Europa en de VS, meer kapitalistische initiatieven voor en door de basislaag van de bevolking.

Ze stelt zeer correct dat Afrika zichzelf aan de haren zal omhoog moeten trekken. Een bottom-up operatie dus.

Het eerste wat de Westerse wereld zal moeten doen om de armoede in de ontwikkelingswereld aan te pakken is eerlijk zijn met zichzelf. Dat wil zeggen stoppen met de miljarden aan (landbouw)subsidies, stoppen met invoerheffingen en vervolgens stoppen met ontwikkelingshulp als schaamlapje te gebruiken. ■

Brice Hillen

Lid LVSV Gent

WHAT WOMEN WANT: OVER FEMINISME, INDIVIDUALISME & QUOTA

Art. 10 G.W., derde lid: De gelijkheid van vrouwen en mannen is gewaarborgd. Bij deze blijkt dat de gelijkheid van mannen en vrouwen juridisch verzekerd is. Hoe zit het in de praktijk? Veelal blijkt dat topfuncties ingenomen worden door mannen, niettegenstaande statistisch het grootst aantal hoogopgeleiden van het vrouwelijk geslacht zijn. Vanwaar deze 'scheef trekking'? Politiek secretaris Thibault vraagt zich af als men überhaupt van een scheef trekking mag spreken, de individuele beslissing van de vrouw zou als verklaring gelden.

door Thibault Viaene

Jarenlang heeft de patriarchale gezinsstructuur onze samenleving overheerst. De vrouw werd als inferieur wezen zowel privé als op het publieke toneel ondergeschikt gemaakt aan de willekeur van het mannelijke establishment. De modernisering heeft echter een radicale kentering teweeg gebracht. Onder invloed van ondermeer de feministische beweging werd de feitelijke positie van de vrouw in de maatschappij sterk opgewaardeerd. Ook juridisch is de gelijkschakeling tussen man en vrouw op punt gesteld, denken we maar aan het gelijke stemrecht of de opheffing van het discriminatoire huwelijksrecht.

Gelijkheid voor de wet impliceert allicht niet dat vrouwen in de praktijk op alle vlakken volkomen de gelijke van hun mannelijke evenknie zijn. In de bedrijfswereld bijvoorbeeld zien we dat de topfuncties slechts voor 8% door vrouwen worden ingevuld. Dit zette sommige prominenten binnen de liberale beweging ertoe aan het geweer van schouder te veranderen. Een wettelijk quotasysteem (lees: positieve discriminatie), moet ervoor zorgen dat tegen 2015 minstens 30% van de topfuncties binnen de overheid en beursgenoteerde bedrijven door vrouwen worden uitgeoefend.

Het dilemma die zich hier opdringt, is de eeuwige spanning tussen vrijheid en gelijkwaardigheid. De liberale maatschappijvisie veruitwendigt zich in het individualisme. Het recht van eenieder om zijn of

haar leven naar eigen inzichten in te vullen, zonder interferentie van een overheid of andere collectiviteit. Daar de overheid niet in staat is om in de hoofden van haar burgers te kijken, is het ook aan het individu, en het individu alleen, om zijn of haar levenspad uit te kiezen. Passen we dit toe op de voorliggende casus, namelijk die van de ondervertegenwoordiging van vrouwen in de toplaag van het bedrijfsleven, komen we tot een merkwaardige vaststelling. Veelal wordt gebruik gemaakt van persoonlijke anekdotes: ambitieuze vrouwen zijn door de belemmering van het zogenaamde 'glazen plafond' niet in staat de absolute top binnen een onderneming te bereiken. Via deze verhalen (die in aantal veelal beperkt zijn) komt men tot een algemeen beeld dat alle vrouwen een topcarrière bin-

“Daar de overheid niet in staat is om in de hoofden van haar burgers te kijken, is het ook aan het individu, en het individu alleen, om zijn of haar levenspad uit te kiezen.”

nen de bedrijfswereld ambiëren. Dat dit niet strookt met de werkelijkheid, is een understatement. Kijken we alleen al naar het aantal vrouwen in België die een voltijd-

se betrekking heeft: slechts 25%. Het vooropgestelde minimum van 30% zou dus op zijn minst een scheef trekking van jewelste veroorzaken.

De initiatiefnemers verliezen hier dus in wezen de individualistische grondslag van het liberalisme uit het oog. Vrouwen en mannen mogen niet, maar moeten dezelfde levenspatronen betrachten. Misschien is het gewoon zo dat heel wat vrouwen geen interesse hebben om carrière te maken in de keiharde bedrijfswereld en veeleer elders hun gading vinden. Hierachter schuilt geenszins een plei-

doel voor de vrouw aan de haard die voor de kinderen zorgt. Vrouwen die wel degelijk naar een topfunctie streven, mogen hierin niet belemmerd worden door machismo of discriminatie. Hierin kunnen de werknemersorganisaties een cruciale rol spelen door bepaalde wanpraktijken aan de kaak te stellen.

Onze arbeidsmarkt is door middel van deeltijds werk, tijdskrediet en loopbaanonderbreking uitermate aangepast aan de noden van de moderne vrouw. Derhalve is het mogelijk de gezinsorganisatie naar believen in te vullen en de taakverdeling tussen man en vrouw billijk te verdelen. De hype van 'de nieuwe man' is daar een voorbeeld van. Niets wijst erop dat de Belgische vrouw met de huidige situatie ontevreden is. De kreten van een

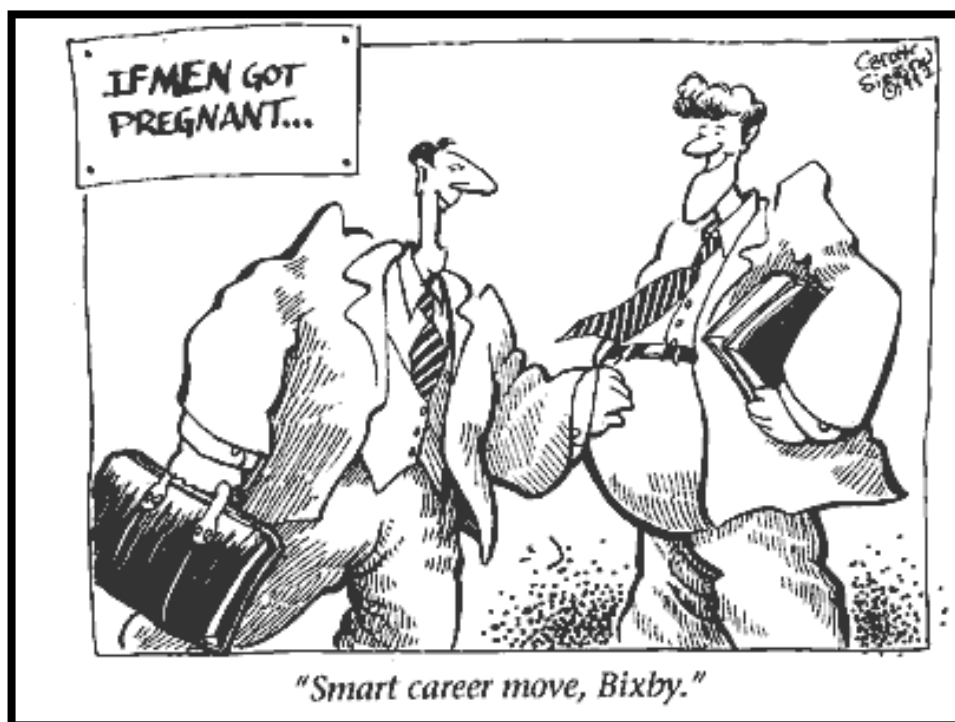
handvol feministen zullen daar niets aan veranderen.

Positieve discriminatie is per definitie discriminatie, en bijgevolg onliberaal. In arbeidsverhoudingen dient steeds de beste sollicitant het pleit te beslechten, los van geslacht, afkomst of huidskleur. De overheid heeft de plicht man en vrouw wettelijk gelijk te behandelen, opdat binnen dergelijk kader eenieder in volkomen vrijheid essentiële levenskeuzes kan maken. Quota hebben daarin geen plaats. ■

Thibault Viaene

Politiek Secretaris LVSV Gent

Ondervoorzitter LVSV Nationaal

DE ROL VAN DE OPENBARE OMROEP IN DE 21e EEUW?

Budgettaire krapte? Tijd om te besparen zegt Maarten. Besparen doe je door inefficiënte overheidsbedrijven of bedrijven die hun nut niet meer bewijzen af te stoten. Volgens Maarten behoort de VRT tot één van die bedrijven. Kwaliteitsprogramma's op de openbare omroep blijken telkens van private makelij te zijn.

door Maarten De Bousser

Wat zijn de taken van een overheid? In tijden van noodzakelijke besparingen in de overheidsfinanciën is dit een vraag die zeker niet over het hoofd gezien mag worden. Als de overheid bepaalde niet fundamentele taken zou kunnen afstoten, zou ze zich immers effectiever kunnen concentreren op haar kerntaken. Zeker in België is daar nog veel ruimte voor verbetering. Een taak die de overheid vandaag op zich neemt maar volgens mij niet tot de kerntaken behoort is deze van het exploiteren van een openbare omroep.

De taak die de openbare omroep van de overheid in 1960 kreeg toebedeeld was om de bevolking te voorzien in een kwaliteitsaanbod van nieuws, duiding, cultuur, educatie en ontspanning. Ook moest men hierin trachten een zo groot mogelijk publiek aan te spreken. Vooral aan de linkerzijde van ons politiek spectrum heeft men grote twijfels of deze taken ook door private zenders tot stand kunnen gebracht worden, maar vaak gebeurt dit zonder veel argumenten.

De openbare omroep kost de belastingbetaler handenvol geld. Elk jaar ontvangt de VRT 282 miljoen euro. Een bedrag dat schaamteloos wordt aangevuld met 50 miljoen euro aan ontvangsten uit reclame en sponsoring, maakt dit van de VRT geen commerciële zender die gesubsidieerd wordt door de staat? Een tekenend voorbeeld hier is De Grote Peter Van De Veire show die op 24 februari vanuit een Starbucks in Antwerpen werd uitgezonden. Een ongeziene reclamecampagne, betaald met belastinggeld. O ironie, Starbucks moest voor deze reclame niets betalen. Enkel de meerkost van de uitzending moest door Starbucks betaald worden. Is de fundamentele vraag hier dan niet of de VRT bij deze eerder marktverstoring werkt in plaats van het opvullen van een niche dat in het begin de doelstelling was.

De VRT stelt 2800 mensen te werk. Dit terwijl het algemeen bekend is dat ze het met 400 man minder zou kunnen doen. Een prachtig voorbeeld hier is dat het onmogelijk is een schminkster die aangenomen is om acteurs te schminken even te laten inspringen als er bijvoorbeeld voor Terzake een politicus geschminkt moet worden. Kan de efficiëntie van staatsbedrijven nog beter aangetoond worden?

Een vaak gehoord argument pro de openbare omroep is de kwaliteit die deze zou afleveren. Dit argument is op weinig gebaseerd, programma's die als zeer kwaliteitsvol worden ervaren zijn meestal het product van private productiehuizen zoals bijvoorbeeld Woestijnvis. De hoofdreden dat deze producties op de openbare omroep verschijnen is dat deze met grote bedragen belastinggeld uit de commerciële markt weggekocht worden, omdat private zenders hier nauwelijks tegen kunnen opbieden.

Ook opvallend is dat de VRT zijn core business steeds vaker lijkt af te wentelen op anderen. Zo moest minister van Cultuur Joke Schauvliege (CD&V) 150.000 euro betalen voor *De Canvascollectie*. De minister van sport telt 110.000 euro neer voor *Mijn sport is top*. De VRT weigert de uitreiking van de Vlaamse Cultuurprijzen uit te zenden (Exqi deed dat wel), maar brengt wel Humo's Pop Poll in de ether. Humo is trouwens ook eigendom van hofleverancier Woestijnvis. Zou dat een rol spelen?

Met EXQI komt er dan nog eens een concurrent bij voor de VRT op vlak van cultuur, sport en educatie. Bijgevolg zou ook hier de taak van de omroep kunnen beperkt worden. Maar we zien net het tegenovergestelde. Met het oprichten van COBRA merken we een duidelijke aanval op dit nieuwe private initiatief. Onvervalste concurrentieverval-

sing. Dit kan toch niet het doel zijn van het geïnde belastinggeld.

Een ander voorbeeld is het schandelijke bestaan van MNM. In een markt waar reeds vele spelers aanwezig zijn in deze sector, namelijk de hitzenders, acht de overheid het noodzakelijk om hierin actief te blijven. Dit uiteraard opnieuw gesponsord met het nodige belastinggeld. Over de meerwaarde die MNM ten opzichte van de andere actieve spelers aan de burger zou leveren is echter geen informatie, noch argumentatie te vinden.

Op de vraag welke rol weggelegd is voor de openbare omroep in de 21ste eeuw is het als het ware onmogelijk een eenduidig antwoord te formuleren. Maar wat zijn dan de mogelijkheden om dit flagrant overheidsfalen te neutraliseren? De verkoop of privatisering van de VRT is zo goed als uitgesloten. Alleen de pensioenverplichtingen van dit bedrijf bedragen 842 miljoen euro, dit terwijl er maar 310 mil-

joen euro in kas is. Geen enkele private speler zou het risico nemen dit bedrijf te kopen.

De oplossing is volgens mij te vinden in de digitale televisie en de andere technologische innovaties die in de toekomst ongetwijfeld zullen volgen. Een veelvoud van de zenders van vandaag zal in de toekomst aan de Vlaamse kijker aangeboden worden. Alle specifieke taken die de overheid aan de VRT gaf zullen perfect door private spelers ingewilligd kunnen worden.

In de wonderde wereld van de televisie en radio is in de 21ste eeuw dus helemaal geen rol meer weggelegd voor de openbare omroep. ■

“Een vaak gehoord argument pro de openbare omroep is de kwaliteit die deze zou afleveren. Dit argument is op weinig gebaseerd, programma’s die als zeer kwaliteitsvol worden ervaren zijn meestal het product van private productiehuizen zoals bijvoorbeeld Woestijnvis.”

Maarten De Bousser
Bestuurslid LVSV Gent

PRIVATE SECURITY

Gans het Afrikaanse werelddeel wordt geteisterd door conflicten, coups en burgeroorlogen. De VN en de Afrikaanse Unie beslissen vaak om vredestroepen te sturen, vaak blijken deze onbemand of onvoldoende getraind te zijn. De Afrikaanse Unie zou vredestroepen beter moeten kunnen financieren, daarom gokt Ludovic op de private sector als de 'deus ex machina' voor de door burgeroorlogen geteisterde landen.

door Ludovic Vilain

Afrika is het continent dat wars is aan conflicten, corruptie en armoede. De internationale gemeenschap is niettemin bezorgd om dit continent. Dit heeft zich vooral beginnen te manifesteren sinds de jaren '90. Sinds het einde van de koude oorlog is er een merkelijke stijging waar te nemen in het aantal vredesoperaties die opgestart zijn en al dan niet heden ten dage nog doorlopen. Desalniettemin hebben vele operaties niet het verhoopte resultaat behaald die beantwoorden aan het enthousiasme en de verwachtingen die er initieel heersten. In dit stuk zal ik trachten een idee te geven hoe ook de private sector haar steentje kan bijdragen in vredesoperaties.

Soedan, Somalië, en Congo zijn allen landen die geplaagd blijven door voorspelbare *conditions of chaos* en menselijk lijden. Vooral het geweld in oost-Afrika is alarmerend. De situatie in Darfoer blijft precair door onder andere de Soedanese overheid die aanvallen blijft uitvoeren om niet-Arabische burgers, en de steun die ze verlenen aan de *Janjaweed* militia. Alsook doordat rebellengroeperingen zoals 'Justice and Equality Movement' en 'Sudan Liberation Army' elkaar blijven bekampen. Hierdoor blijven miljoenen onschuldige burgers gevangen tussen 2 vuren in de regio. Meer dan 300 000 mensen hebben het leven gelaten in het conflict en ongeveer 3 miljoen zijn gevlucht. De hybride AU/VN troepenmacht die er verblijft blijft dan ook eerder een doekje voor het bloeden.

Een ander geval is Congo, waar meer dan 5 miljoen mensen het leven hebben gelaten sedert het conflict meer dan 10 jaar geleden is ontstaan! Hoewel er een troepenmacht huist van ongeveer 17 000 man, en meer dan 7 miljard is uitgegeven aan

peacekeeping in Congo, blijft het vooropgestelde doel uit. Wat trouwens niet onlogisch is, gezien de operatie op verschillende vlakken ineffectief verloopt, alsook door een drastische ondercapaciteit van de nodige troepen.

Deze en andere operaties delen een gemeenschappelijke uitdaging, nl. met een ondercapaciteit het verwachte mandaat uitvoeren. Een van de redenen voor deze situatie is te wijten aan het paradox van enerzijds een sterker mandaat uit te schrijven, maar anderzijds deze opdracht te laten uitvoeren door troepen geleverd door 'zwakke staten' of eerder ontwikkelingslanden. Als gevolg hiervan zijn de vredesmachtstroepen in Afrika hoofdzakelijk 'westernless'. Hoewel, niet alle westerse landen afwezig zijn gebleven, maar de permanente leden van de VN lijken eerder te opteren voor het nodeloos uitgeven van resoluties die leiden tot veel te trage en ineffectieve implementaties, dan het leveren van goed getrainde troepen. Hierdoor valt de last van de effectieve uitvoering van het mandaat op de schouders van eerder onervaren, ondergetrainde en slecht uitgeruste troepen, een combinatie die quasi altijd uitmondt in inefficiënte aanwezigheid, hoge kosten en geen zekerheid op succes.

Daarom is het dat er gezocht wordt naar alternatieve middelen en wegen om een betere capaciteit van de troepenmacht te genereren, en als gevolg tot een succesvolle missie te komen.

De Afrikaanse Unie zou eerst en vooral zelf de missies moeten leiden op haar eigen continent. In een recent artikel van *Journal of International Peace Operations* oppert luitenant-kolonel Birame Diop,

een Senegalese luchtmacht piloot en technisch adviseur, dat de creatie van eigen Vredes- en Veiligheidsraad van de Afrikaanse Unie duidelijk een signaal is van de desbetreffende landen om te zoeken naar een 'lokale' oplossing voor conflicten op het continent. Hoewel de Unie voorlopig nog lijdt aan een gebrek in materieel, adequate training, en steun, die concepten die onmisbaar zijn voor een vredesoperatie, is dit euvel niet onoverkomelijk. De vraag die zich nu stelt is, hoe kunnen we zorgen dat de Afrikaanse staten in voldoende middelen worden voorzien opdat ze hun eigen vredesoperaties succesvol kunnen afronden? Een deel van de oplossing moet mijns inziens gezocht worden in de mogelijkheden van de private sector en hun mogelijkheid om vredesoperaties te ondersteunen. *Peace support companies* hebben reeds ervaring op het terrein van vredesoperaties en kunnen aldus de Afrikaanse Unie, de VN, de EU of de NAVO bijstaan in het uitvoeren van een mandaat.

Al te vaak worden privébedrijven in de context van *peacekeeping* in Afrika gelinkt aan verhalen die in het verleden zich voordeden zoals 'Mad Mike' Hoare in de jaren 60, de Executive outcome in Sierra Leone en de staatsgreep in Equatoriaal Guinee die uitmondde in de veroordeling van Simon Mann, en naar het nog steeds lopend onderzoek naar de verluiddende rol van Mark Thatcher, zoon van Margaret. Hoewel dit ten zeerste afkeurenswaardig is, moet toch gezegd worden dat het overgrote deel van de bedrijven eerder transparant zijn en zich (moeten) houden aan gedragscodes en internationaal rechtelijke wetten. Dit is overigens in hun eigen belang om het voornoemde te doen. Niettemin zal er altijd wel 1 rotte appel in de mand zitten, maar dat is slechts een minderheid. In de meeste gevallen worden bedrijven die afkeurenswaardig gedrag ten toon spreiden zelf geweigerd uit industriële verenigingen zoals 'International Peace Operations Association'; en de 'British Association of Private Security Companies'. Deze *spontaneous order/regulation* komt er logischerwijze doordat de voornoemde verenigingen zichzelf uiteraard geen negatieve reputatie willen veroorloven.

Hoewel operaties voor marktspelers onvermijdelijk hoge sociale, politieke en financiële kosten met zich meebrengen, zou het onverantwoordelijk zijn om het enorme potentieel inzake capaciteit die markt-

spelers en bedrijven kunnen voorzien voor vredesoperaties niet te overwegen, zeker indien er onschuldige levens op het spel staan. Daarom is de tijd zeker rijp om het potentieel die de markt met zich meebrengt, ten voordele van vredesoperaties te overwegen. Private bedrijven voorzien de VN en andere internationale organisaties reeds in tal van diensten. Zo huurt de VN reeds private bedrijven in voor logistieke diensten, vertaling en bescherming. Deze bedrijven maken dan tot op zekere hoogte gebruik van de lokale bronnen, stimuleren groei waar de stabiliteit van de gemeenschap van profiteert. Maar op privébedrijven kan ook beroep gedaan worden voor de meest taaie operaties. Zo kunnen ze voorzien in *aviation assets*. Deze zijn noodzakelijk voor het succesvol afronden van een missie, maar waar lidstaten van de Afrikaanse Unie doorgaans niet in kunnen voorzien in de ondersteuning hiervan. Zo zou de hybride operatie van de AU/VN in Darfoer stukken efficiënter zijn en daadkrachtiger wanneer voorzien was in helikopters. Niettemin heeft geen enkele overheid de noodzakelijke toestellen geleverd, zelfs niet nadat VN secretaris-generaal Ban Ki-moon hierom expliciet vroeg. De oplossing zou erin kunnen bestaan dat de VN deze opdracht uitbesteed aan bedrijven die voorzien in luchtsteun door middel van adequate toestellen, gekwalificeerde piloten en gepantserde wagens. Hier zou zeker vraag naar kunnen zijn, want iedere operatie heeft nood aan beschermende voertuigen noodzakelijk voor het veilig transporteren van peacekeepers opdat ze hun opdracht kunnen uitvoeren. Je kan je dan uiteraard afvragen, kunnen lidstaten hierin niet voorzien? Wel, veelal willen ze wel, maar hebben ze niet de noodzakelijke voertuigen om in deze diensten te voorzien. Private marktspelers daarentegen hebben de capaciteit om hierin te voorzien, inclusief chauffeur en nodige training-programma's. Verder zouden bedrijven kunnen instaan voor *air surveillance* die een gehele regio 'surveilleert' en vredestroepen toelaat in het efficiënt uitdelen van middelen. Vervolgens zou *air surveillance* om bewijsmateriaal te verzamelen die eventueel gebruikt zou kunnen worden tegen bepaalde overtreders van mensenrechten. Het universeel uitzenden van deze beelden zou daarenboven mensen ertoe kunnen aanzetten om individueel nog een bijdrage te leveren. Er zijn reeds Afrikaanse peacekeeping support programmes die gebruik maken van de middelen van de privémarkt. Zo werden

reeds uitbestedingen gedaan aan de privésector om vredeshandhavingen in Afrika te bewerkstelligen. Zo is er onder meer het *African Crisis Response Assistance Programme* die verantwoordelijk is voor de training van duizenden peacekeepers. Anderzijds zijn er nog andere initiatieven van zoals de *Global Peace Operations Initiative* van de VS en de G8 partners, welke ongeveer 40 000 peacekeepers in training hebben voorzien wereldwijd. Dergelijke programma's zouden aangemoedigd en vernieuwd moeten worden.

Uiteraard bestaat de ideale oplossing niet, maar de snelheid waarmee de private sector zou kunnen reageren op bepaalde omstandigheden en bijdragen tot bepaalde problemen in Afrika is toch vermeldenswaardig.

Als laatste, zou het gebruik van private diensten, indien redelijk gepland, geïntegreerd en geëvalueerd, een substantiële bijdrage kunnen leveren voor peacekeeping operaties welke onvoldoende middelen hebben. Stel je voor welke positieve impact de huidige AU/VN-missie in Darfoer zou kunnen

hebben indien vluchtelingenkampen op adequate wijze, door private security professionals, ondersteunend met helikopters, gepantserde voertuigen en *airial surveillance* zou kunnen beveiligd worden. Er zouden ongetwijfeld minder onschuldige slachtoffers vallen.

Vredesoperaties in Afrika zullen er ongetwijfeld nog zijn in de toekomst. Indien we echt streven naar een *human security*, die de veiligheid van alle onschuldige burgers garandeert, dan is het noodzakelijk dat er gekeken wordt naar het volle spectrum van de private markt en de mogelijkheden die ze te bieden heeft om Afrikaanse vredesoperaties te ondersteunen. Want geen enkele operatie zou eigenlijk mogen falen door het gebrek aan voertuigen, air support, training en communicatieproblemen, wanneer de private markt alle mogelijkheden heeft om deze problemen op te lossen doordat ze in deze diensten kunnen voorzien. ■

Ludovic Vilain

Ondervoorzitter LVSV Gent

Thibault en Ludo vinden links stemmen 'nicht toll' (Berlijn, maart 2010)

WHAT'S WRONG WITH DEMOCRACY?

In de publieke opinie heerst de mening dat wat door een democratisch verkozen meerderheid beslist werd, vast en zeker een legitieme beslissing impliceert. Niets is minder waar poneert politiek secretaris Lawrence. In deze tekst tracht hij het uit de hand gelopen vertrouwen in de hedendaagse indirecte democratie een halt toe te roepen.

door Lawrence Vanhove

Maar dat is toch democratisch beslist? zo luidt vaak de reactie als ik bepaalde overheidsbestedingen waarvan men de vraag kan stellen of het 'algemeen belang' er überhaupt baat bij heeft in vraag stel. Sociaal-democraten zijn net als liberalen voorstander van het concept democratie. We vinden namelijk allebei dat het volk dient te heersen over zichzelf. Echter gebeurt de uitwerking van dit democratische concept verschillend, terwijl sociaal-democraten een relatief uitgebreide en corrigerende overheid zien als de uitwerking hiervan zijn liberalen, van de gematigden tot de radicalen, eerder argwanend tegenover de sociaal-democratische invulling van de 'volksheerschappij'.

Hetgeen ik in deze tekst wil aangeven is dat de huidige democratie als beslissingsmechanisme niet afdoende functioneert. Als positief alternatief stel ik de vrije markt voor, die door zijn voorstanders mijns inziens onvoldoende naar voor geschoven wordt als hét democratisch beslissingsmechanisme bij uitstek.

"You don't know, you don't know..."

"...You don't know anything about me", zo zingt een overhyped Belgische zanger. Natuurlijk plaatst hij dit in een andere context, waardoor de quote in die zin totaal irrelevant is voor deze tekst. Echter, als je de zin uit z'n context haalt vat hij de kern van mijn eerste punt samen: een overheid is niet in staat te handelen in 'het algemeen belang' aangezien ze niet over de informatie kan beschikken om correct in te spelen op de noden van eenieder. Het algemeen belang zoals die normaal geïnterpreteerd wordt bestaat immers niet, het is de facto het conglomeraat van de individuele preferenties van alle burgers.

Socialisten redeneren daardoor vanuit een 'nut'-

visie: men zal bepalen wat er nodig is om het 'algemeen belang' te dienen. Men zal dus niet vanuit een 'winst'-logica redeneren, maar trachten in te spelen op de 'noodzaken van de samenleving'.

Het probleem hierbij is dat de overheid zich moet baseren op allerhande indirecte informatie, die men bovendien meestal ex post te weten komt. Ik heb het over zaken zoals sociologische onderzoeken, berichten van maatschappelijke problemen in de media en dergelijke meer. Men zal deze zaken ad hoc trachten aan te pakken, waardoor men er (in het beste geval) in slaagt enkelen te helpen, maar zal door de algemene aard van beleid an sich ook schade aanrichten omdat anderen misschien geen baat hebben bij die beslissing. Dit illustreren we met volgend fictief voorbeeld: een geneesmiddel wordt verboden omwille van het feit dat het schizofrenie in de hand werkt bij mensen die daartoe aanleg hebben. De politici helpen misschien die laatsten, maar diegenen die geen aanleg hebben tot schizofrenie, de overgrote meerderheid van de bevolking, worden op deze manier de kans tot het gebruik van heilzame medicatie ontnomen. Wellicht beseffen de politici wel dat een gerichtere aanpak wenselijker zou zijn (bv. het laten testen op die aanleg bij mensen die deze bepaalde medicatie nodig hebben), maar dat in de praktijk zetten is onwerkbaar ondermeer omdat het staatsbudget dit niet toelaat dit voor ieder potentieel gevaarlijk medicament te doen. 'Gemakshalve' voert men dus het verbod op gebruik van dergelijk medicament in.

Echter, op de markt functioneren de zaken anders: de bedrijven, die handelen uit winstbejag, stellen hun aanbod af op de vraag. Winst is een communicatiemechanisme die aan bedrijven doorgeeft dat een product méér of minder nodig is, of indien nodig dient te veranderen. Indien er winst gemaakt wordt zal er meer van hetzelfde product

aangeboden worden, totdat de winst afneemt en vice versa. Op die manier worden de vraag en het aanbod naar een product op elkaar afgesteld.

Indien we een gelijkaardige situatie in een markt plaatsen zouden de (al dan niet toekomstige) gebruikers van het medicijn bij het openbaar worden van het risico van een bepaald product zélf het initiatief moeten nemen om zich te laten testen op (aanleg tot) schizofrenie. Indien de test positief blijkt te zijn zal men het gebruik ervan voorkomen. Het gebruik van de medicatie daalt waardoor de winst die het product genereert daalt, dit zal de producenten aanzetten tot het verminderen van de productie van het medicijn in kwestie en hen aansporen een nieuw (ongevaarlijk) product te ontwikkelen.

Winst is het enige effectieve communicatiemiddel van de (verandering van de) noden van 'de bevolking' en is als enige in staat een doeltreffende allocatie van goederen en diensten te veroorzaken. Het maakt het mogelijk voor bedrijven hetgeen te voorzien wat de consument nodig heeft en dat is wellicht het belangrijkste aspect ervan.

Ik wil zelfs erkennen dat de intenties van de bedrijven meestal niet even 'nobel' zijn als die van de sociaal-democratische overheid: al handelen ze louter uit eigenbelang, doen ze hetgeen eenieder nodig heeft.

"De overheid is toch neutraal?"

Een tweede aspect waar ik mijn licht wil op werpen is de illusie van een neutrale overheid. Velen gaan er van uit dat een overheid handelt in het algemeen belang. Hiervoor dient ze volgens hen een neutrale waarnemer te zijn van 'problemen' en moet ze indien nodig op een objectieve manier optreden.

Nu, waar zit hier het probleem? De overheid is per definitie nooit neutraal samengesteld. Het begint al bij het stemmen zelf, mensen stemmen niet in functie van objectiviteit en neutraliteit, ze stemmen volgens volgende gedachten: "welke partij heeft mij het meeste te bieden?"/"welke partij

leunt het meeste bij mijn gedachten aan?", nooit zal iemand neutraliteit als drijfveer hanteren bij het stemmen. Indien er al volksvertegenwoordigers zijn die handelen naar wat diegenen die hen verkozen hebben wensen, staat dit haaks met het concept van de objectieve waarnemer.

Bovendien zal men tijdens het uitvoeren van een politiek mandaat zoveel mogelijk trachten te handelen volgens de wensen van hun kiespubliek. Zelfs al is het objectief gezien 'noodzakelijk' om beleidsmaatregel

x uit te voeren, gaat men deze nooit doorvoeren als dit haaks staat met de wensen van het kiespubliek.

Hier spelen ook de belangengroepen een belangrijke rol. Zij hebben immers veel macht. Natuurlijk ook achter de schermen binnen de partijstructuren en op bindende akkoorden zoals CAO's maar die aspecten ga ik hier niet behandelen. Wat voor deze tekst relevanter is, is dat belangengroepen politici onder de knoet kunnen houden en ervoor zorgen dat politici geen beslissingen nemen tegen de ideeën van hun eigen achterban in. Hoe bewerkstelligen ze dit? Heel eenvoudig, indien een politicus een beslissing neemt die tegen het belang van de belangengroep(wiens belang veelal tegenovergesteld is aan die van hun eigen leden, maar dat terzijde) gaat de belangengroep zich uitspreken tegen de politicus in kwestie. De leden/sympathisanten, die immers het kiespubliek van de politicus uitmaken zouden dan niet meer voor hem stemmen, wat zijn herverkiezing natuurlijk zal ondermijnen. Dit heeft als gevolg dat politici zelden zullen handelen in het algemeen belang en men bijgevolg nooit 'neutraal' zal zijn. Het probleem is niet dat belangengroepen hun meningen ventileren, het probleem is dat de grootte van de overheid de politici toelaat om in te spelen op de eisen van deze belangengroepen. Om dit te voorkomen moet de overheid beperkt worden tot haar kerntaken zodat ze niet kàn inspelen op die arbitraire eisen.

“Like it? Buy it! Don't like it? Don't buy it!": de consumentendemocratie

Nu we beseffen dat de overheid niet de beste allocator is voor goederen en diensten en dat bijgevolg democratie, behoudens voor de kerntaken van de overheid, niet het wenselijke beslissingsmechanisme is, dienen we een alternatief aan te brengen.

Dit alternatief dient uiteraard de liberale basisbeginselen, het eigendom en de individuele vrijheid van eenieder, te respecteren en dan komen we al vlug op de vrije markt uit.

De vrije markt is het meest democratische beslissingsmechanisme aangezien de beslissingen genomen worden in functie van, en constant beoordeeld worden door de consument.

Een overheid neemt bij het uitvoeren van een bepaald beleid centraal een beslissing die geen rekening houdt met de noden van iedere individuele burger. Zoals ik eerder al aangaf zal vaak het ongewenste gevolg hiervan zijn dat de gestelde handeling schadelijk is voor vele anderen waarop het beleid zich niet had toegespitst. Dit simpelweg omdat de overheid niet over de correcte informatie kan beschikken om 'goed te doen voor ieder apart geval'. Door van deze 'top-down' naar de 'bottom-up' benadering van vrijwillige transacties om te schakelen zal op verschillende manieren beter ingespeeld worden op de noden van eenieder. Een eerste is dat er meerdere actoren zijn die het aanbod verschaffen. Deze producenten richten zich elk specifiek tot een of meerdere doelgroep(en). Bedrijven zullen hun aanbod dus diversifiëren om aan de verschillende vormen van vraag te voldoen. Een tweede aspect is dat de consument zélf het oordeel moet vellen waarom het een of het ander al dan niet het correcte product is voor zichzelf. Zoals in het voorbeeld van het medicijn kunnen we stellen dat mensen zich zullen laten testen op aanleg tot schizofrenie en indien men er aanleg voor heeft men simpelweg dat medicament niet (meer) zal gebruiken.

Deze beslissing heeft dan ook geen impact op anderen maar zorgt er wel voor dat bedrijven

hun aanbod zullen aanpassen waar nodig.

Door het decentraliseren van de beslissingen wordt ook aan risicospreiding gedaan. De verantwoordelijkheid en de negatieve impact bij een der welk 'gefaald' project is beperkt tot de deelnemers van het project en wordt dus niet zoals heden gecollectiviseerd. Waardoor er ook geen 'moral hazard' ontstaat om risico's te nemen. Ik verduidelijk opnieuw aan de hand van het medicatievoorbeeld: indien een bedrijf iets op de markt brengt dat schade aanricht bij de bevolking zal men niet alleen aansprakelijk zijn voor de aangerichte schade, de zieken zullen indien het medicament gevaarlijker blijkt te zijn dan de tot nu toe geformuleerde 'bevorderen van aanleg tot schizofrenie', bijvoorbeeld dat het kanker veroorzaakt geen of minder producten kopen van dat bedrijf. Het bedrijf kan z'n producten aanpassen en op die manier een beter product voorzien voor de consument. Of het bedrijf gaat failliet en er komt plaats voor een ander farmabedrijf dat er wel in slaagt een adequaat alternatief te voorzien voor het product. Terwijl, indien bijvoorbeeld bij het 'medicatieverbod' zou blijken dat het product toch niet zo schadelijk was als gedacht, de zieken onterecht hun medicatie werd ontnomen en de bedrijven ten onrechte een zware economische kost betaalden om een ander alternatief te voorzien en een schadevergoeding eisen van de overheid. Waarop alle belastingbetalers mee bijdragen om de fout van de overheid te compenseren. Het risico op een falig ligt op de markt dus bij het bedrijf en de consument zelf en niet bij de overheid, die het gehele collectief aan burgers omslaat.

Het laatste en mijns inziens het belangrijkste aspect aan deze tekst is dat bedrijven werken in functie van de consument en deze consument altijd de eindbeslissing neemt.

Het principe is eenvoudig uit te leggen: op een vrije markt, zonder eender welke subsidies aan bedrijven en dergelijke meer, is een bedrijf volledig afhankelijk van het eindoordeel van de burger. Indien de mensen een product niet kopen, dan lijdt het bedrijf schade en gaat het in het slechtste geval failliet. Indien de bevolking een bepaald product als goed percipieert zal er een

grotere vraag zijn, met een grotere winst tot gevolg op korte termijn. Indien het product niet echt aanslaat zal het bedrijf, eventueel zelfs via allerhande marktonderzoeken, op zoek gaan naar manieren om het product in functie van de noden van de consument te verbeteren. En indien het product aanslaat zal men winst maken.

Op deze winst zal op 2 manieren ingespeeld worden: het bedrijf zelf verhoogt het aanbod om aan de vraag te voldoen of (en dit zal altijd gebeuren indien er geen sprake is van een artificieel monopolie, welke we in onze huidige corporatistische samenleving maar al te vaak ervaren) er zullen nieuwe spelers op de markt komen omdat ze 'winstopportunities' zien en op die manier zal het aanbod op middellange termijn vergroten en de prijs voor de consument substantieel doen dalen wat ervoor zorgt dat aan de vraag is voldaan. Winst stelt bedrijven in staat om het informatieprobleem grotendeels op te lossen. Zonder de details te kennen van iedere individuele situatie zullen ze er toch in slagen op de noden in te spelen. Het al dan niet aankopen van een product fungeert als een beoordeling van de producten die een bedrijf aanbiedt. Een wijziging in het beleid van een bedrijf wordt veroorzaakt door de wil van de consument.

Bedrijven handelen dus in functie van de burger en de burger beoordeelt het product van de bedrijven. Het marktmechanisme veroorzaakt dus een dynamisch zoekproces dat ervoor zorgt dat aan de noden van eenieder kan voldaan worden. Elk van ons geeft via z'n vraag z'n noden aan en verschaft op die manier de benodigde informatie aan de bedrijven om aan die noden te voldoen. Elkeen heeft dus de touwtjes in handen en 'bestuurt' de samenleving, met andere woorden: het volk regeert!

Kerntaken van de overheid, waar kan democratie wel wenselijk zijn?

Ik blijf een voorstander van de klassieke democratie en wel hierom: hoe effectief ook de consumentendemocratie als bottom-up beslissingsme-

chanisme kan functioneren, blijf ik erbij dat er een overheid nodig is om bepaalde, strikt afgelijnde, kerntaken uit te voeren. De uitvoering van deze kerntaken staan net in functie van het faciliteren van een vrije markt. Voor haar taak als *rechtsstaat*, voor het voorzien van herverdeling via het vouchersysteem op vlak van onderwijs en voor een minimum aan sociale voorziening dient er een overheid te zijn die de markt aanvult waar die faalt. Op vlak van sociale voorzieningen bij voorkeur op gemeentelijk niveau, omdat men daar het beste kan inspelen op de noden van z'n inwoners. Qua herverdeling voor onderwijs en (de afdwinging van) justitie op een hoger niveau. Voor de functionarissen aan te stellen die deze goed afgebakende kerntaken moeten uitvoeren is de democratie dan niet de perfecte oplossing, het is en blijft het minst slechte beslissingsmechanisme. Doch moeten we zien dat de overheid z'n kerntaken niet te buiten gaat. Niemand kan het beter verwoorden dan de liberale denker F.A. Hayek:

"If democracy is a means of preserving liberty, then individual liberty is no less an essential condition for the working of democracy. Though democracy is probably the best form of limited government, it becomes an absurdity if it turns into unlimited government." ■

Lawrence Vanhove
Politiek Secretaris LVSV Gent

ISLAM EN HET RECHT OP VRIJE MENINGSUITING

31 maart 2010, moslims verstoren de lezing van de Nederlandse dichter en essayist Benno Barnard aan de Antwerpse essayist. Vrije meningsuiting en Islam gaan niet hand in hand. Geert Wilders noemt de Islam een geweldoproepende godsdienst die in se slecht is. Wat is hier van aan vroeg Arno zich af. Enkele citaten uit de 'Nobele Koran' verduidelijken zijn mening.

door Arno Morsa

Na de verstoorde lezing van Benno Barnard "Leve God, weg met Allah" te Antwerpen zou men de vraag kunnen stellen of het recht op vrije meningsuiting degelijk bestaat in het Islamitisch geloof of is dit een compleet ontbrekende schakel in de Islam en de Koran (kijkend naar het extremisme heden ten dage beweren de heersende opinies van wel) of is deze uiting van onverdraagzaamheid fragmentair en marginaal te noemen? Met enige kritische reflex is het mogelijk om door het gordijn der geagiteerd negativisme te kijken.

De grondslag van het recht om een mening te uiten, is het recht op vrijheid van denken en van geweten. Na enige reflectie in de Koran komt dit voor de Islam neer op de vrijheid er een eigen mening over God - en dus over alles wat Hij voorschrijft - op na te houden, op één of andere manier in God te geloven, OF helemaal niet in God te geloven. "In de godsdienst is er geen dwang." (Koran, 2:256) "Wie het wil, die moet dan geloven en wie het wil, die moet maar ongelovig zijn." (Koran 18:29). In tegenstelling tot de heersende opinies is de Islam verdraagzaam ten opzichte van andere godsdiensten en zelfs ten opzichte van ongelovigen! De Koran stelt dat God iedereen net zo goed had kunnen dwingen om te geloven, maar dat God de mensen vrij gelaten heeft om Hem al dan niet te volgen. Het is dus voor moslims dan ook verboden anderen te dwingen zich te bekeren tot de Islam of hen te dwingen hun denken in lijn te brengen met de Islam. Alle Islamgelovigen die bijvoorbeeld zoals op de lezing van de vrijzinnige dienst onverdraagzaam optreden tegenover ongelovigen zoals B.B. volgen hun eigen Koran niet en gedragen zich hypocriet tengevolge zij zogezegd pretenderen het ware geloof te veruiterlijken.

Mensen hebben volgens de Islam niet enkel het recht op een eigen mening, ze hebben ook het

recht deze mening te uiten. Het recht op godsdienstvrijheid, op het hebben van een mening over wat God opdraagt, én het recht om die mening ook te uiten, wordt reeds van in het begin, het Scheppingsverhaal, gevestigd. "Wat weerhoudt jou, dat jij je niet eerbiedig neerboog toen Ik je dat beval?... (Koran 7:11) Iblis antwoordde:... "Ik ben beter dan hij [Adam]. U hebt mij uit vuur geschapen en hem hebt U uit klei geschapen." (Koran 7:11) Van in het begin kregen mensen van God de vrijheid tegen een gebod van God in te gaan en dat verzet uit te uiten. Wat hier opvalt is dat er hier wel degelijk sprake is van een recht op vrije meningsuiting mits men zich vrijelijk tegen de woorden van God mag keren en natuurlijk de mogelijkheid vrijelijk de woorden van God wel te volgen. Islamgelovigen die dus beweren dat meningen die afwijken van de Koran geen mening zijn, verdorven, gevaarlijk zijn en moeten bestreden worden met alle middelen, die hebben het dus niet aan het rechte eind en gaan recht in tegen hun eigen geloofsregels.

Volgens de Koran en de Sunnah zijn alle mensen gelijk voor de allerhoogste instantie, voor God. Discriminatie op welke grond dan ook is verboden. De Farao deelde de mensen op in groepen en onderdrukte één ervan, dit wordt door de Koran als verderfelijks omschreven: "Firaun had de overhand in het land en maakte de mensen ervan tot groeperingen, waarvan hij een groep onderdrukte (...); hij behoorde tot de verderfbrengers." (Koran 28:4)

Racisme, discriminatie, hoogmoed, worden door de Koran en Sunnah krachtig afgewezen en in verband gebracht met ongeloof en met Satan. Wie neerkijkt op de anderen, effent zijn weg naar de hel. Hier zit

men met een eerste deficit omtrent het recht op vrije meningsuiting. Racisme is degelijk wel een mening, moreel verwerpelijk of niet. Het is trouwens niet aan de overheid noch aan het individu om te beoordelen wat welke mening verboden is en welke niet. Voor de een kan racisme geen verwerpelijke mening zijn voor de ander wel. Zolang het schadebeginsel niet geschonden is zie ik het probleem niet.

Een volgend deficit in Islam is te vinden in het volgende: het recht op vrije meningsuiting wordt in de Islam tevens en zeer nadrukkelijk gedefinieerd in de relatie tussen burger en overheid. Volgens de Islam moeten overheden correcte informatie verschaffen zodat mensen zich een mening kunnen vormen, burgers krijgen het recht te protesteren tegen onrechtvaardige, corrupte, tirannieke leiders en hebben het recht hun leiders tot de orde te roepen zonder represailles te moeten vrezen. Hier zit men met een probleem: 1. Dit is een poging tot maakbaarheid van de samenleving. 2. het is niet aan de overheid om te zeggen welke informatie correct is en welke slecht, kwaad, enz. De burgers kunnen zich op andere manieren veel beter informeren en de overheid kan niet over alle zogenaamd goede informatie beschikken in een maatschappij. Het is bovendien niet de rol van de overheid om bemoeierend op te treden en de mensen te helpen bij het vormen van een mening. Hier staat de poort op een kier voor misbruiken waar totalitaire regimes handig gebruik van kunnen maken.

Er kan dan ook niet de minste twijfel over bestaan dat het lanceren van bedreigingen aan mensen waarmee men van mening verschilt, volstrekt onislamitisch is en daarom vanuit Islamitisch oogpunt volledig ontoelaatbaar is. De implicatie hiervan is ook dat wie Islam associeert met het ontbreken van het recht op vrije meningsuiting, dit ten onrechte doet. In de Koran zijn er zelfs elementen die zeker in die tijd als zeer modern kunnen beschouwd worden zoals: recht op bescherming van de privacy, recht op bescherming van de eer. Punten die nu nog altijd actueel zijn. Maar het is wat kort door de bocht om nu de Koran als een liberaal orgie te beschouwen, er zitten heel wat deficit in (ik heb er hier enkele besproken). Er is wat positiefs te vertellen over vrije meningsuiting en de Islam, maar het is spijtig dat marginale groeperingen doen alsof zij de bovenhand hebben en pretenderen alsof zij de absolute waarheid in pacht hebben terwijl ze tegen hun eigen Koran intreden en bovendien vertegenwoordigen zij niet de meerderheid, noch de modale moslim. Alle moslims over de extremistische kant scheren is incorrect en getuigt van weinig intellect.

■

Arno Morsa
Bestuurslid LVSV Gent

Dimi, Phil, Arno, Mathieu, Quico, Maarten & Michiel (Berlijn, maart 2010)

DE TRAGEDIE VAN HET OPENBAAR TOILET!

Openbare toiletten zijn vuil. Wees niet bang, Jürgen zal zich niet aan de hygiënische kant van de medaille wagen. Eigenbelang blijkt een belangrijke factor te zijn bij het respecteren van de duurzaamheid van goederen. Jürgen legt het principe uit aan de hand van een modernere versie van de 'tragedy of the commons'. Hierbij haalt hij voorbeelden aan als het meer in de Rozenvallei in Kenia of het Aralmeer.

door Jürgen Vandewalle

Indien u thuis een urinoir heeft of zou hebben smijt u er dan ook uw sigarettenpeuken in? Laat het u dan ook koud of het urinoir verstopt is, waardoor die soms overloopt? Laat u ook soms uw blikjes bier in de directe omgeving van het toilet staan? Natuurlijk niet, weinig mensen zouden hun kleine kamertje op die manier behandelen. We behandelen het met respect en veronderstellen dan ook orde en netheid als anderen het gebruiken, omdat we weten dat we het zelf nog zullen moeten benutten. Bij openbare toiletten is dat natuurlijk een ander verhaal. Wanneer we die beschouwen, en daarvoor moeten we heus niet in een uitgaansbuurt zijn, lijken we te merken dat mensen plots minder respect voor het toilet kunnen opbrengen. Hier vinden we wel sigarettenpeuken, verstopte urinoirs en blikjes of ander vuilnis. U vindt dit waarschijnlijk niet opmerkelijk, omdat het als gewoon aandoet dat deze publieke toiletten niet op dezelfde manier worden gerespecteerd als eigen toiletten. Er zit echter een uitgebreid mechanisme achter en het is belangrijk om het te begrijpen, wat hier zal worden geïllustreerd met enkele voorbeelden.

Stel u een fictieve context voor van een vruchtbaar gebied rond een meer in een exotisch land. De grond lijkt enorm geschikt voor de kweek van bloemen, waardoor in de loop van de tijd verschillende serres zijn opgezet in het gebied om die bloemen te kunnen kweken en te exporteren. Het blijkt een lucratieve business en er komen alsmat meer serres bij. Het kweken van bloemen vraagt echter enorme hoeveelheden water en de kwekers kunnen hierin niet langer voorzien met alleen maar regenwater. Daardoor komen ze op het idee om pompen te plaatsen bij het meer om daaruit water op te pompen naar de serres. Ze vernemen dat het meer openbaar gebied is, zodat ze toestemming krijgen van de

lokale ambtenaar om de pompen te plaatsen. Veel serres impliceert echter veel pompen en iedere kweker plaatst dan ook nog eens de grootste pomp, was het maar omdat het bedrijf misschien zou uitbreiden. Na een tijd merken de lokale vissers op het meer dat het wegpompen van water ervoor zorgt dat het waterpeil van het meer geleidelijk aan begint te dalen. De gevolgen zijn faliekant; vissterfte en moeilijkheden voor de vissers.

Wat te doen met deze problematiek? Wat er zou moeten gebeuren daar kan over gediscussieerd worden. Wat er zal gebeuren is duidelijk omdat de situatie ook echt bestaat. In de rozenvallei in Kenia stelde zich immers hetzelfde scenario voor. In tegenstelling tot wat men zou denken is er echter niet ingegrepen met betrekking tot de problematiek. Het meer in de vallei wordt steeds dieper leeggezogen door de rozenproducenten rond het meer, waardoor de vissers niet langer degelijk kunnen vissen en de producenten zelf grotere machines moeten installeren om nog langer water op te kunnen pompen. Op lange termijn is deze strategie dan ook niet alleen faliekant voor de vissers, maar eveneens voor de kwekers, want die zijn niets met een leeggezogen meer als ze water nodig hebben. Hoe is deze problematiek te verklaren en wat is het mechanisme dat erachter zit.

Vooreerst moet gezegd worden dat een belangrijk gegeven in deze natuurlijk de ambtenaren van de overheid waren. Die blijken immers gemakkelijker om te kopen door de rozenproducenten dan door de arme vissers waardoor ze af en toe eens een oogje dicht knepen wanneer een nieuwe pomp werd geplaatst. Het belangrijkste mechanisme gaat echter nog verder, men kan het als volgt omschrijven: "een situatie waarin volledige individuele vrijheid bij gemeenschappelijk gebruik van goederen leidt tot to-

tale onderbenutting of overexploitatie van die goederen, wanneer door elk individu wordt gestreefd naar maximalisatie van het eigen nut terwijl de kosten die leiden tot een groter individueel nut worden verdeeld over alle gebruikers van de goederen". Men kan hier een discussie uitlokken over eigenbelang, maar dat is niet de bedoeling (eigenbelang als economisch gegeven is al voldoende bediscussieert door o.a. Adam Smith). Met de stelling in het achterhoofd is het duidelijk waarom overexploitatie het uiteindelijke resultaat is. Net omdat het meer in de rozenvallei gemeenschappelijk bezit is, draagt niemand er verantwoordelijkheid voor, want het is niemand zijn specifiek eigendom. De kwekers die op winstmaximalisatie belust zijn, kiezen de snelste en gemakkelijkste strategie om hun winst te maximaliseren en dat is het oppompen van zoveel water als mogelijk. Ze beseffen daarbij wel dat het meer geen onuitputtelijke bron is, maar niemand zal als eerste zijn strategie aanpassen. Trouwens ook de overheidsambtenaren hebben weinig incentives om duurzaam om te gaan met het meer omdat het nauwelijks onder hun verantwoordelijkheid valt. Dit laatste is belangrijk, omdat men vanuit bepaalde ideologieën zou kunnen stellen dat indien ook de rozenproductie door de overheid zouden worden gerund deze problematiek zich niet zou voordoen. Maar dat klopt niet; want het mechanisme wordt er niet door stil gelegd; de ambtenaren die instaan voor het meer en voor het kweken van de rozen hebben dan ook nog altijd geen incentive om duurzaam met het water om te gaan. De exploitatie van de natuur door communistische regimes is alleen maar een voorbeeld van hoeveel minder duurzaam de situatie immers wordt. De exploitatie van bijvoorbeeld het Aralmeer was immers bijna hetzelfde mechanisme als die in de rozenvallei. Pittig detail als we het dan al over incentives hebben: de Sovjetunie liet grote hoeveelheden biologische wapens achter op het eiland in het midden van het Aralmeer waardoor de eilandbodem en het meer er vervuild achter bleven.

We moeten de oplossing dus op een andere manier zoeken. Stel dat het meer bijvoorbeeld geen openbaar, maar privaat bezit zou zijn, van een lokale ondernemer die het meer ooit gekocht heeft. Wanneer de rozenproducenten hun water willen oppompen, zou dat hen een bepaalde hoeveelheid geld aan de ondernemer kosten. Is de ondernemer

dan niet gebaat bij zoveel mogelijk pompen waardoor dezelfde problematiek zich hier ook weer zou voordoen? Niet echt, want de ondernemer is niet alleen gebaat bij korte termijnwinst maar evenzeer op lange termijn. Zijn goed moet immers zijn waarde blijven behouden en een leeg meer heeft geen waarde waardoor hij er duurzaam mee zal omspringen. Hij kan het meer na 10 jaar laten leegpompen maar dan is zijn investering niets meer waard en kan hij geen geld meer vorderen van de kwekers. Hij zal ook geen geld meer kunnen vorderen van de vissers. Voor een ondernemer is ook de marginale inbreng van de vissers van belang omdat het kan beslissen over winst of verlies, een overheidsambtenaar zal daarentegen die zaken niet afwegen. Resultaat van deze ondernemerssituatie zou zijn dat de ondernemer de pompen beperkt en klein houdt, wanneer hij ziet dat het meer leeggezogen blijkt te worden. De kwekers zullen duurzamer omspringen met water, wat voorheen helemaal niet het geval was. Dat zal hen natuurlijk iets meer kosten, maar de voordelen wegen veel meer op: langdurige economische productie en winst; zowel bij vissers, kwekers en de ondernemer.

Deze problematiek komt vaak voor. Waarom worden bijvoorbeeld de zeeën leeggevist? Net omdat ze openbaar goed zijn! Indien een bepaald zeegebied privaat eigendom zou zijn zou de eigenaar het nooit toelaten dat er overbevist wordt. Want als zijn gebied uiteindelijk visarm blijkt te zijn zou het niet langer waarde hebben en ook nauwelijks iets opbrengen. Dit is in het kort de essentie van wat de Tragedy of the commons wordt genoemd. Als u dus uzelf in het vervolg nog eens de vraag stelt waarom mensen minder respect vertonen voor openbare toiletten, onthoudt dan dat een openbaar goed vaak geëxploiteerd wordt net omdat het een openbaar goed is. ■

Jürgen Vandewalle
Activiteitenverantwoordelijke LVSV Gent

IMMIGRATIESUBSIDIERING, WAAROM MEN DE VOEDENDE HAND TOCH BIJT

La Belgique n'est pas le pays du lait et du miel' wist Filip De Winter te vertellen op een lezing in Casablanca enkele jaren geleden. Karel geeft hem ongelijk. België is het wel en het is net daarom dat zovele immigranten worden aangetrokken. Karel fulmineert niet tegen de personen die ons land iets bijbrengen. Hij haalt enkel uit naar degenen die hier zijn om van de 'sociale welvaartstaat' te profiteren en zich niet aanpassen aan de regels van de Westerse rechtsstaat.

door Karel Vincent

Nadat de verzamelde Vlaamse pers en politiek eindelijk de moed verzamelde om het politiek correcte dogma dat een crimineel, a fortiori een jonge allochtone crimineel, eigenlijk een slachtoffer is en dito behandeld moet worden, overboord kon gooien is het debat echter nog geen meter verder gekomen dan wat het Vlaams Belang al twintig jaar lang verkondigd heeft. Enige verschil nu is dat toch al geen racisme meer. Sterker nog, het is ontluisterend vast te stellen hoe parallel het discours van links Vlaanderen loopt met het discours van Vlaams Belang. Is de samenleving er beter van geworden? Het stof van de mediastorm rond allochtone jeugdcriminaliteit is wat gaan liggen. Men zou kunnen hopen dat er toch iets veranderd zou zijn, dat er beterschap op komst is. Hope for Change, zou een naïeveling durven zeggen. Het debat dat gevoerd werd, lijkt nu niet meer dan een algemene nationale uiting van frustratie die de ambitie noch potentieel had om echte veranderingen te bewerkstelligen. Ik wacht nog altijd op iemand die mij een sluitende verklaring geeft waarom de "zero-tolerance" ook maar iets zou verbeteren...

Het debat rond de criminaliteit in de Europese grootsteden heeft dringend nieuwe input nodig. Het debat moet breder getrokken worden, breder dan zich blind te staren op economische ongelijkheid of incompatibiliteit tussen Islam en Verlicht Europa. Als we de historie van allochtonen in West-Europa eens overlopen vallen er onmiddellijk enkele flagrante scheeftrekkingen van de normale maatschappelijke gang van zaken op.

De massale immigratie begon na WOII toen de economie op volle toeren begon te draaien. Een nieuwe lagere middenklasse dook op, er was werk bij de vleet en de landbouw- en industrie-economie ont-

wikkelde zich tot een diensteneconomie. Fysiek zware en vuile arbeid paste niet in dit kader. Het fenomeen van de gastarbeider werd geïntroduceerd. Op initiatief van de Europese overheden werden er massaal goedkope werkkrachten gerekruteerd in Italië, Marokko, Turkije, ... Altijd met de achterliggende idee dat ze wel zouden terugkeren eens het werk gedaan was. Fout, zo is gebleken. Het resultaat is bekend; eens de mijnen sloten en de economie een grondige reconversie richting diensteneconomie gemaakt had, zat een hele generatie allochtonen niet alleen zonder werk maar tevens zonder sociaal netwerk om op terug te vallen. Tot overmaat van ramp werd het hen door allerlei zinloze, corporatistische en protectionistische vergunningsvereisten quasi onmogelijk gemaakt om op zelfstandige basis te gaan ondernemen. Het hoeft dus niet te verwonderen dat deze groep zich genoodzaakt voelt zich terug te plooiën tot hun eigen, enge en voor deze maatschappij slecht aangepaste gewoonten en tradities en met de ogen immer naar de streek van herkomst gericht.

Vanaf de 2^e en 3^e generatie allochtonen is de situatie echter compleet ontspoord. Naast gesubsidieerde werkloosheid en veralgemeende laksheid wat betreft kennis van het Nederlands en onderwijs in het algemeen is vooral de immigratiepolitiek een huizenhoog obstakel voor een succesvolle integratie geweest. Het is schrijnend dat men aanspraak maakt op allerlei vergoedingen, uitkeringen, bijstand, bijscholing en ga zo maar door, terwijl men zelfs niet de wil toont om deel te nemen aan de maatschappij en het economisch leven in de eerste plaats door de taal te leren of zelfs maar *een* taal te leren die verstaan wordt in Vlaanderen, België of zelfs heel West-Europa. De vrijheid om een taal al dan niet te spre-

ken mag uiteraard niet aangetast worden maar het is geenszins een taak van de overheid om te investeren in mensen die een pertinente onwil vertonen ook maar te willen deelnemen aan de maatschappij, laat staan zich te integreren.

De grootste versturende factor voor de integratie is echter de immigratie- en gezinsherenigingspolitiek geweest. Als vrijdenkend individu houdt men het principe van vrije immigratie voorop. De idee dat een staat beslist wie er al dan niet het grondgebied betreedt doet huiveren. Maar omgekeerd geldt hetzelfde, gesubsidieerde migratie is even uit den boze als gesloten grenzen. De eerste golf gesubsidieerde migratie was er in de jaren '50-'60 met de gastarbeiders. Nu ondergaan we echter volop een "secundaire" golf van gesubsidieerde migratie door de gezinsherenigings- en migratiepolitiek. Voor elke regularisatie volgens de normale procedure komen er gemiddeld drie (!) personen mee als gezinshereniging.

Het is spijtig genoeg nog altijd zo dat er in Maghrebijnse en Turkse kringen er een middeleeuwse visie op huwelijk en gezin op na gehouden wordt. Huwelijk niet als een uiting van liefde en instrument om mekaar zekerheid te geven op een duurzame relatie maar als middel om vriendschapsbanden tussen families of in families te bestendigen of om de cultuur en gewoontes door te geven. Resultaat is "endogamie"; huwelijken en relaties over etnische groepen heen worden niet aanvaard. Als er geen gepaste huwelijkspartner binnen de eigen etnische groep èn in een bevriende familie wordt gevonden trekt men naar de streek van herkomst, in veel gevallen het geboortedorp van de grootvader (!) om daar een bruid of bruidegom te vinden. Principieel doet ieder wat hij wil echter speelt de sociale welvaartstaat hier een zeer perverse rol.

De huwelijkssluiting in traditioneel islamitische landen is een proces van onderhandeling tussen families. De vader, oom of grootvader van de bruidegom onderhandelt met de vader, oudere broer of zelfs 'stamoudste' van de aanstaande bruid. Natuurlijk willen zij een goede toekomst en materiële welvaart voor de aanstaande bruid dus vragen ze wat de bruidegom te bieden heeft. Wonen in een West-Europees land van melk en honing geeft op zich al een sterk argument. Echter het sterkste argument is de uitkering die de bruid zal genieten. Men kan immers rekenen op een leefloon van 486 euro per

maand. Wetende dat het gemiddeld Marokkaans maandloon omgerekend zo'n 250 euro bedraagt, klinkt dit voor de uithuwelijkende familie als muziek in de oren. De bruid krijgt immers naast een echtgenoot ook het dubbele van een maandloon, zonder buitenshuis te moeten werken. Wat echter erger is, het ontslaat de man in zekere mate van zijn verplichting ten opzichte van zijn schoonfamilie om voor vast werk en een stabiel inkomen voor zijn gezin te zorgen. Gezien het buitensporig mannelijk chauvinisme van vele moslimmannen, een fataal gegeven. Met andere woorden, het leefloon werkt als een subsidie voor immigratie en geeft een averechtse incentive naar de man.

Pas dan beginnen de problemen echt. Een in veel gevallen amper geschoolde jongen trouwt op veel te jonge leeftijd (twintig jaar is niet ongebruikelijk) met een buitenlandse vrouw die geen opleiding heeft, geen taal spreekt die hier verstaan wordt en op geen enkele manier vertrouwd is met de Westerse samenleving. Per slotsom blijft men over met een allochtone familie die enkel op de bijna contractuele overeenkomst tussen families gestoeld is waarvan de kinderen opgroeien zonder de taal van het land te leren. Zonder dat het behalen van een diploma als noodzaak ervaren wordt. Waar kinderen, zoals in een Turks bergdorp, hun tijd op straat doorbrengen met als verschil dat ze niet leven in een landelijk bergdorp waar iedereen mekaar kent maar in een grote, anonieme, stad. Tot overmaat van, komen echtscheidingen vrij vaak voor onder islamitische allochtonen –in tegenstelling tot de bijbel erkent de Koran dit wel, "talaq"- waardoor de situatie er in talrijke gevallen als volgt uitziet: een ongeschoolde, analfabete, sociaal geïsoleerde alleenstaande moeder moet, op haar eentje, met een budget van om en bij de 500 euro enkele kinderen opvoeden die het grootste deel van hun tijd op straat doorbrengen. Het mag een mirakel heten dat sommigen hier toch in slagen.

Velen echter niet. De uitkering die een belangrijk, zelfs doorslaand, argument tot uithuwelijking vormt werkt armoede, criminaliteit en maatschappelijke uitsluiting in de hand. Het allochtone deel van de Westerse samenleving krijgt immers een constante instroom van arme, ongeschoolde mensen uit achterlijke regio's. Dit is vruchtbare grond voor moslim-extremisten à la Sharia4Belgium die er blijkbaar hun doel van maken de samenleving waarnaar hun families weggetrokken zijn voor een beter leven even

achterlijk te maken als de bergdorpen die ze ontvlucht zijn.

Een hele bevolkingskaste kampt met een huizenhoog identiteitsprobleem, leeft met een middeleeuwse moraal en krijgt om verschillende redenen te kampen met een immer groeiende afkeer van de autochtone bevolking. Dit alles uit zich in reljeugd die opgehitst wordt door pseudo-geestelijken door-drongen van gevoelens van haat die niet anders dan als racistisch kunnen omschreven worden.

Laten we ophouden met dergelijke immigratie artificieel op te drijven door het te subsidiëren met het leefloon. Eerder dan een minimuminkomen te garanderen aan sociaal zwakkeren heeft het een aan-

trekkend effect en geeft het aanleiding tot situaties waar niemand bij gebaat is. Niet de allochtone vrouw die om familiale redenen uitgehuwelijkt wordt, niet de kinderen die hierdoor in armoede opgroeien en zeker niet de maatschappij die het allemaal met lede ogen aanziet en steeds verder gepolariseerd geraakt. ■

Karel Vincent

Penningmeester LVSV Gent

SOCIALE ZEKERHEID

Nu het debat over de sociale zekerheid steeds luider gevoerd wordt en problemen zoals de betaalbaarheid van de pensioenen heel wat maatschappelijke beroering veroorzaken, kan dit onderwerp hier zeker niet ontbreken. De liberale visie op dit thema, die uitgaat van een marktconforme aanpak, moet leiden tot een efficiëntere sociale zekerheid en een meer rechtvaardige samenleving. Maar daarvoor moet men bereid zijn de weg van de privatisering te volgen, een keuze waaromtrent tot op vandaag helaas een zeker argwaan bestaat.

door Thomas Vergote

Eén van de meest essentiële en bekritiseerde punten van het liberalisme is het omgaan met welvaart en sociale problemen. Nu we bijna kunnen spreken van een faillissement van de welvaartsstaat zoals we die in Europa kennen, zonder dat daarbij steeds de hulpbehoevenden geholpen worden, is dit thema zeer actueel.

De sociale zekerheid in ons land is op zijn zachtst gezegd inefficiënt en dit probleem is tweeledig. Naast de enorme kosten die met het systeem gepaard gaan, heeft het ook een erg pervers effect. Doordat de sociale zekerheid vooral betaald wordt door belastingen op arbeid zijn veel jobs er niet meer rendabel door. Velen wentelen zich bijgevolg in een permanente staat van werkloosheid. De staat ontnemt dus door een sterk gelijkheidsbeleid de drive en assertiviteit van de mensen.

De visie op mensen

Vooreerst moet worden benadrukt dat deze gedachtegang uitgaat van kansenmaximalisatie en welvaartsmaximalisatie van mensen. Niet op z'n minst van werknemers die nu relatief te weinig betaald worden en werkvilligen die nu niet de kansen en incentives krijgen die ze nodig hebben. Het grote slachtoffer van deze filosofie is dan ook niet een groep kansarmen, maar de bureaucratie. Als geen andere visie op de maatschappij, aanvaardt het liberalisme de eigenheid, zowel zelfzucht als solidariteit van mensen en gelooft het dat deze het best vrijgelaten wordt. Met vrijheid komt verantwoordelijkheid en als één van beide componenten door een instantie wordt ingedekt, dan wordt een evenwicht

verstoord. De visie gaat er met andere woorden vanuit dat mensen grote kwaliteiten hebben en zich snel kunnen aanpassen, maar dit enkel zullen doen als ze de juiste motivatie krijgen om dit te doen. De juiste incentives staan bijgevolg centraal.

Het probleem met kosten

Een inperking van de kosten heeft voor de hand liggende gevolgen, die slechts weinig onderstreept worden. Het grote misverstand in deze discussie is dat het verlagen van de kosten een blanco cheque is voor de bedrijven, een makkelijke manier om hun winstmarge te vergroten. Om te beginnen zijn winsten in ieder bedrijf in principe positief voor iedereen. Het grootste aandeel van die winsten wordt namelijk opnieuw geïnvesteerd in technologische vooruitgang, jobs of uitbreiding van het bedrijf. Maar los hiervan is een kostenverlaging van de sociale zekerheid niet gelijk aan een simpele belastingverlaging voor de bedrijven. Het is een verlaging van de loonkosten. Door de enorme belastingen op werk is het zo dat een loonsverhoging nu twee maal zoveel kost aan het bedrijf dan het opbrengt voor de werknemer. Een verlaging van de loonkosten zou bijgevolg twee gevolgen hebben die hoogstwaarschijnlijk tegelijkertijd zullen optreden: een automatische verhoging van de netto-lonen en een verlaging van de bruto-lonen. Het wordt zo voor de bedrijven makkelijker om zowel hun goede werknemers te belonen en op die manier te behouden, als nieuwe werknemers aan te nemen. De relatieve kost voor plaatsvervangende machines wordt op die manier een stuk groter. De vraag naar goede werknemers wordt op die manier groter en de competitiviteit

teit van onze economie en aantrekkelijkheid voor buitenlandse investeringen groeien zo ook.

Aanpassingen?

Om iets aan dit euvel te verhelpen ligt een eerste aanpassing met het huidig systeem voor de hand, en dit werd ook door liberale partijen met wisselend enthousiasme voorgesteld: het inkorten van de termijn waarin je een uitkering krijgt. Langdurig werklozen die capabel zijn om te werken met andere woorden dwingen opnieuw de hand aan de ploeg te slaan. Niet alleen zorgt dit voor de nodige motivatie en dynamiek voor de werkzoekenden, onmiddellijk zal een grotere groep bereid zijn vacatures in enkele knelpuntberoepen op te vullen. Uiteraard zorgt deze eenvoudige maatregel voor een beetje beleidsruimte waarmee het systeem nog even betaalbaar kan blijven.

Of tabula rasa?

Maar misschien moeten we ons meer vragen stellen. De welvaartsstaat, en de sociale zekerheid in het bijzonder, lijken op het eerste gezicht mooie systemen om problemen in de maatschappij te temperen. Er is echter een probleem met zekerheid, mensen klampen zich er aan vast. Iedere zekerheid wordt een vanzelfsprekendheid. En vanzelfsprekendheden verlammen de geest. En dat maakt van iedere zekerheid gegeven door een overheid een middel tot meer macht en controle. Het zijn systemen die bescheiden starten, maar telkens groeien met groeispurten bij iedere verkiezing die een democratisch systeem ons biedt om het beleid mee te bepalen. Daarom is er veel moed nodig om een alternatief mogelijk te maken en mensen écht keuzes te laten en hier ligt dan ook de breuklijn tussen (sociaal-) liberalen en deze die werkelijk geloven in de deugden van een grotere vrijheid.

Een weg naar privatisering

Om hierin verder te gaan moet de groep die nu van de sociale zekerheid gebruik maakt opgesplitst worden in twee groepen. Een groot deel zijn mensen die de sociale zekerheid werkelijk gebruiken of misbruiken als een verzekering, na een tegenslag, of om de periode tussen twee jobs te overbruggen.

Hierin zijn geprivatiseerde verzekeringen perfect mogelijk en zullen deze vrij gelijkaardig werken als gelijk welke andere verzekering die nu bestaat. Maar dat zijn systemen die zichzelf niet laten plannen, het enige wat moet gebeuren is de vrijheid bieden die iedereen verdient. Een eenvoudige, maar controversiële overgangsmaatregel kan hier veel betekenen, de keuze om uit het systeem te stappen. De mogelijkheid zou moeten worden geboden om sociale uitkeringen niet meer, of slechts gedeeltelijk te betalen en dan ook niet meer van de publieke sociale zekerheid gebruik te maken. Het geld dat op die manier vrijgemaakt wordt kan op verschillende manieren gebruikt worden. Er kan gepleit worden om een voucher in te voeren om daarmee privéverzekeringen af te sluiten naar het voorbeeld van Milton Friedmanns voorstel voor vouchers in het onderwijs. De efficiëntie zal zeer sterk verhogen, lasten op arbeid verlagen en misbruiken zullen heel wat kleiner zijn.

Wat overblijft is een tweede, veel kleinere groep en dit is de essentie waarvoor sociale bescherming initieel is uitgevonden. De grote moeilijkheid is hierbij de vraag naar waar we de lijn moeten trekken. Ten opzichte van het huidig systeem is het duidelijk: er moet een nieuwe definitie worden gemaakt van de zwakken in de samenleving. Het is volgens mij duidelijk dat dit niet hetzelfde is als de armen in de samenleving. Vele werkende mensen zijn nu arm en zijn soms zelf beter af als ze niet werken. Dit is een inherente fout aan de sociale zekerheid in dit land. Een sociale bescherming moet teruggebracht worden tot waar het voor dient: bescherming van de mensen die in het leven staan met beperkte capaciteiten. Waar medische redenen duidelijk zijn, vooral dan handicap, bestaat weinig twijfel. Er is echter nog een grijze zone bij mensen die geen meetbare problemen hebben, maar wel achtergesteld zijn omwille van omgeving en opleiding en absoluut niet aan de bak geraken. Voor deze mensen kan een leefloon gegarandeerd worden, hoewel misbruiken ook hier onvermijdelijk zijn. Een veel grotere rol zie ik weggelegd voor liefdadigheidsinstellingen en fondsen. Het gebeurt maar al te vaak dat deze door overheden worden weggeconcurrereerd of overgenomen. Spijtig genoeg heeft dit het nadelige gevolg dat een persoonlijke aanpak hier wordt vervangen door een grote bureaucratie.

En dit in een breder geheel

Uiteraard staat dit niet los van andere ingrijpende maatregelen die nodig zijn om de arbeidsmarkt rendabeler en competitiever te laten worden. Zo moeten mensen die tot nog toe het snelst toevlucht namen tot de sociale zekerheid (of sociale kooi), sneller kunnen meespelen op de arbeidsmarkt. Voor bedrijven die wantrouwig staan tegenover zo'n werkrachten is het logisch deze in een welvaartsstaat niet snel aan te nemen. Dit omwille van de gigantische kosten en de moeizaamheid van zowel aannemen als ontslaan van werknemers. Door het drukken van de kosten en het versimpelen van het aanwerven en eventueel ook afkeuren

van werknemers, zullen deze sneller aan de bak komen en ook makkelijker hun kwaliteiten en talenten kunnen tonen en verder ontwikkelen.

Als de welvaartsstaat geminimaliseerd wordt dan moet dit dan ook volledig gebeuren om een natuurlijk evenwicht te herstellen waarbij iedereen voor zichzelf streeft naar een beter leven en bijgevolg een welvarende maatschappij. ■

Thomas Vergote
Lid LVSV Gent

EUROFILIE, WANNEER MACHT EEN DRIJFVEER WORDT

Jürgen schrijft hier een antwoord op de tekst van Minos-praeses Joachim Lommelen in vorige editie van het Neohumanisme. Joachim verwijt de liberalen van te eurosceptisch te zijn en verwijst naar enkele uitspraken. Jürgen weerlegt op vakkundige wijze en formuleert zijn liberale filosofie op Europa.

door Jürgen Vandewalle

Ja, ik ben eurosceptisch, en op sommige dagen wanneer ik met het verkeerde been uit bed stap, durf ik wel eens nadenken over het afschaffen van de Europese Unie. Sommige eurofielen proberen mij er op te wijzen dat mijn eurosceptische gedrag mij is ingegeven door een samenzwering van de Britse media. Die zou er, via een doelbewuste tactiek, op uit zijn de Europese Unie te kelderen door onwaarheden de wereld in te sturen en ik, als goedgebouwde Thomas, zou beïnvloed zijn door deze onwaarheden. Want ik ben nu eenmaal eurosceptisch, en dat is vanuit rationele overpeinzing onmogelijk, dus moet er wel ergens een mythe mijn gedachtepatroon zijn binnengesukkeld.

Dat sommige Britse media het niveau van de Dag Allemaal nauwelijks overstijgen is al langer geweten en dat is dan ook de reden waarom we van hun Europese verslaggeving weinig heil moeten verwachten. Ik haal de Dag Allemaal niet aan om een politiek standpunt te maken, dus hoop ik dat de eurofielen dit in het vervolg ook niet meer doen. Dat de gehele Britse pers in hetzelfde bedje ziek zou zijn is niet meer dan complotdenken. Dit geldt voor mensen die enkel sterretjes op een blauwe achtergrond, maar niet de waarheid onder ogen willen zien. De eurosceptische oppositie af doen als een ongegronde en reactionaire beweging gaat dan ook een brug te ver. Als het op het verkondigen van onwaarheden aankomt vallen de eurofielen zelf nauwelijks te overtreffen. Alleen al de manier waarop ze hun opposenten beschrijven is bedenkelijk. Eens euroscepticus kan je immers niet meer uitstijgen boven de bestempeling van nationalist, wereldvreemde en bij voorkeur nog eens racist. Journalisten die negatief over Europa schrijven zijn ofwel gesponsord door conser-

vatieve kapitalisten ofwel door één of andere duistere sekte. Niets van dit alles klopt natuurlijk, maar het is gemakkelijk om een punt te maken wanneer je de andere op voorhand al een BNP partijkaart aansmeert, terwijl die nog nooit van die partij had gehoord. Net zoals men Heidegger kon afdoen als een huichelaar omdat hij ooit met een Nazi had gepraat.

Euroscepticisme kan wel degelijk ideologisch onderbouwd worden. Het vertrekt, voor mij persoonlijk, vanuit een welomschreven theoretisch denkkader. Dat denkkader is een praktische uitwerking van het door Friedrich Hayek geformuleerde kennisprobleem. Een van de voornaamste redenen, waarom Hayek het nooit met zijn belangrijkste opponent John Maynard Keynes eens was, ligt aan hun totaal verschillende kijk op de rationele vermogens van het individu. De macro-economische of politieke planner zoals Keynes die ziet, zou over een mate van kennis moeten beschikken die volgens Hayek geen enkele mens zich ooit zou kunnen verwerven. Het besef dat elk individu slechts een fractie bezit van de complexe kennis, waardoor het totale resultaat van maatschappelijke interactie wordt bepaald, vormt namelijk net het fundament van Hayeks economische, sociale en politieke theorieën. Hayek is ervan overtuigd dat maatschappelijk plannen nooit degelijke resultaten kan opleveren omdat de planners niet in staat zijn het brede veld van individuele voorwaarden in maatstaven te gieten en omdat ze net daardoor maar putten uit een klein deel van de maatschappelijke creatieve processen. Toegepast op de Europese Unie kunnen we niet anders dan stellen dat haar beleid enerzijds de menselijke diversiteit moet ontkennen en anderzijds de economische handelingen in de samenleving moet verstoren, wil ze de taken kunnen

uitvoeren die men ze voorgeschreven heeft. Omdat één mens in een hoop van enkele honderden miljoenen gelijk is aan een stipje aan de hemel- onbeduidend klein dus- kan men, nee, moet men het menszijn ontkennen om de bureaucratische structuren die men opgezet heeft naar behoren te runnen. De mens wordt in dergelijke democratie als mest op de velden van de vooruitgang, dat laatste gedefinieerd als het aantal woorden dat men mag zeggen op een G8-top. Want het is hem natuurlijk allemaal te doen om macht; het opwegen tegen grootmachten als China en de VS waardoor we, volgens sommigen, genoodzaakt zijn om ons te integreren in het machtsblok dat Europa geworden is. Wat moeten we verwachten van een unie waarvan de voornaamste doelstelling politieke macht is? Net daarom ageren klassiek liberalen tegen deze unie, omdat ze al eeuwen net hetzelfde doen bij elke uitbreiding van de macht van gelijk welke staat. In de nationale staten is die macht nog van controleerbare omvang, in de Europese Unie dreigt ze ongrijpbaar of zelfvervullend te worden.

Het probleem is dus niet, hoe men Vaclav Klaus hier ook wil betichten, een gebrek aan democratie, maar eerder de omvang van de democratie. De meest optimale democratie is immers de democratie van de enkeling, want die weet het best hoe hij voor zichzelf moet beslissen. Alle andere collectieve democratieën vallen onder het subsidiariteitsbeginsel. Dat de nationale staten dit beginsel met de voeten treden is al langer geweten, de Europese Unie maakt er echter radicaal komaf mee. Er zijn immers nauwelijks tot geen argumenten om bevoegdheden naar dit niveau over te hevelen. Een Europees Landbouwbeleid of een Europese defensie is enkel een samenrapen van alle functionerende entiteiten en geen noodzakelijke integratie vanuit het subsidiariteitsbeginsel. Het integreren van bevoegdheden op het Europese niveau is dan ook niet meer dan het wegtrekken van deze bevoegdheden uit de menselijke sfeer naar een bureaucratische sfeer, omwille van de gemakkelijkere planning op dit niveau, niet omwille van een betere, op de mens afgestemde dienstverlening. Omwille van het creëren van een politiek machtsblok, niet om specifieke problemen van de mens aan te pakken. De politiek past zich niet langer aan de mens aan, het is de mens die gedwongen wordt zich aan te passen aan de politiek. Door het ontkennen van het subsidiariteitsbeginsel creëert men bij de burger een zekere onver-

schilligheid ten opzichte van de politiek omdat de burger het gaat beschouwen als een afstandelijke institutie en niet als een vanuit individuele voorwaarden gegroeide organisatie. Die laatste stelling ontkennen, vraagt meer dan wat oppervlakkige argumentatie, gezien de gebrekkige interesse of participatie van de Europese burgers in de Europese Unie. Op lagere politieke niveaus, zoals op het niveau van de gemeente, kunnen burgers nog participeren of hun politici aanspreken, in het Europese proces wordt de politiek ongrijpbaar en dreigt ze zich verder te distantiëren van de burgers.

Sceptici zouden onterecht beweren dat de Europese Unie zich met waanzinnige en nutteloze zaken bezighoudt. Ik kan mij echter niet van die gedachte ontdoen als ik verneem dat de Europese Unie de toelaatbare kromming van courgettes en komkommers in handelsnormen vastlegt. Of hoe ze tot in de kleinste gehuchten subsidies uitschrijft voor het renoveren van dorpspleinen. Ik kan mij vergissen, maar ik denk dat dit het laatste is, waar de Europese Unie zich mee moet bezig houden. Door die renovatiepremies creëert de Europese Unie dan weer wel een mechanisme om de achterban van de partijen tevreden te stellen, aangezien dat binnen grote Europese dossiers niet mogelijk is (Elk bestuursniveau zijn eigen soort vriendjespolitiek, niet waar?). Verder is het hemeltergend dat de grootste bevoegdheid van de Europese Unie nog altijd het massaal verstoren van de marktwerking is, door haar overvloedige landbouwsubsidies. Dat interventies van een bureaucratie die zo groot geworden is sowieso marktverstorend is is duidelijk, maar dat ze bewust een volledig continent tot structurele armoede veroordeelt, enkel en alleen om enkele kleine belangenorganisaties tevreden te stellen, is toch wel echt immoreel. Waar de gewone burger de participatie in de EU voor zich laat, vullen belangengroepen de leemte op, zodat de Europese Unie steeds vaker het toneel wordt van enkele oppervlakkige slogans die maar voor een beperkte groep van tel zijn. Last but not least kunnen we nog verwijzen naar de efficiëntie van de Unie. Dit jaar zou het Europees Parlement zijn werkingskosten optrekken naar 1,7 miljard euro, dat is omgerekend 2,3 miljoen euro per parlementair. Het extra geld wordt (volgens De Morgen, allesbehalve een eurosceptische krant) vooral voorzien voor zotte kosten: onder meer bijkomend geld wordt vrijgemaakt om consultants in te huren, geld voor meer werkingsmiddelen voor par-

lementaire medewerkers en ook de budgetten om snoepreisjes naar Brussel te organiseren voor bezoekers wordt fors opgetrokken. Ik heb van dat laatste zelf mogen meeprofiteren en ik kan alvast zeggen dat zotte kosten hier een terechte verwijzing is. Daarmee valt meteen het argument weg dat het Europese Parlement het efficiëntst zou zijn, te meer omdat haar begroting de Belgische overstijgt, terwijl ze er alleen in bestaat om wetten uit te spuwen zonder echt grote en belangrijke bevoegdheden te runnen.

Wanneer ik met het goede been uit bed stap dan zie ik een Europese Unie voor me die zich beperkt tot het beschermen van enkele negatieve rechten. Het probleem is echter dat ze deze bevoegdheid al jaren is overstegen en nu hoofdzakelijk positieve rechten verdedigt. Daardoor is de Unie vergroeit tot een superstaat, hét politieke niveau te veel, waar klassiek liberalen terecht zo argwanend tegenover staan. De Franse filosoof Jean Baudrillard zei ooit dat er steeds minder waarheid is, omdat we al onze werkelijkheid baseren op iets wat we zelf (de mensheid) hebben bedacht. Zo is het ook gegaan met de Europese Unie; niemand kent er de achterliggende gedachte nog van, maar we berusten erin omdat ze er nu eenmaal is. Daarmee is het beleid van vandaag een bijzonder artificiële, en van de mens vervreemde, constructie. De theoretische gedachte die met de term

democratie gepaard gaat, namelijk dat de politiek zich aanpast aan de mens, wordt hier dan ook omgekeerd. Het huidige systeem is immers zo alomtegenwoordig geworden dat de mens er zich moet aan aanpassen. Het beeld van de authentieke vrije mens lijkt daarmee stilaan naar het verleden verdrongen. Het vraagstuk van de Europese Unie gaat dus niet over meer democratie of sloganeske standpunten als een Europese Defensie. Dit is niet meer dan verschuiven binnen het systeem en het systeem zelf niet bevragen. Het gaat er hem tenslotte over hoe groot een democratie mag zijn wil ze haar burgers kunnen dienen en dan zijn we verplicht om de Europese Unie in vraag te stellen.■

(Deze tekst werd geschreven als reactie op die van Joachim Lommelen uit Neohumanisme 3; 09/10)

Jürgen Vandewalle

Activiteitenverantwoordelijke LVSV Gent

DJ's Thibault & Michiel op het LVSV-galabal in Brussel

DAADWERKELIJKE KLASSIEK-LIBERALE BEDENKINGEN BIJ DE EU: EEN ANTWOORD OP MINOS GENT

Over de vraag of het Verdrag van Lissabon werkelijk heeft geleid tot een verdere democratisering van de besluitvorming binnen de Europese Unie, bestaat geen eensgezindheid. Hier tonen de auteurs echter aan dat dit vraagstuk ondergeschikt is aan het fundamentele debat omtrent de rol van de staat.

door Mathias Adriaenssens, Lode Cossaer, Maarten Wegge

In het meest recente nummer van *Neohumanisme* (het ledenblad van LSVV Gent), schrijft Joachim Lommelen, de praeses van Minos, de Europese studentenvereniging uit Gent, dat de euro-sceptische wind uit de klassiek-liberale middens over Europa gestopt zou moeten worden. Het ironische aan dit gehele artikel is dat hij schrijft dat de 'aangehaalde argumenten van een bedroevend laag niveau zijn'. U kan daarmee akkoord gaan, u kan daarmee niet akkoord gaan. Het grote probleem echter met zijn tekst is dat hij geen enkel (maar dan ook geen enkel) klassiek-liberaal argument tegen de Europese Unie aanhaalt. Je zou toch als minimum verwachten dat een correcte weergave van de argumenten mogelijk is? Niet dus, zo blijkt. Hij bespreekt 3 'argumenten'; eerst de aanklacht over het gebrek aan democratie, de nationalistische reflex om de Europese Unie af te keuren en de Britse tabloids, die blijkbaar een grote fantasie hebben als ze over de EU aan berichtgeving doen. Nu bestaat er geen twijfel dat zeker de laatste van deze 2 argumenten jegens de EU redelijk dubieus zijn, net zozeer als dat er geen twijfel bestaat dat dit niet de klassiek-liberale kritiek op de EU is. Het aspect van democratie is ook nauwelijks een kernkritiek uit deze hoek te noemen, maar vermits hij nu zelf deze kritiek aanhaalt, is een bespreking toch wel op zijn plaats.

Hij erkent zelf dat er redelijk wat democratische defecten zijn, maar driewerf hoera: er is beterschap op komst. Het zijn juist die inconsistente liberalen die alle verbetering op het vlak van democratie tegenhouden, door het verdrag van Lissabon tegen te houden! Maar wacht eens; is het enige dat het verdrag van Lissabon verandert 'meer democratische controle' in de EU? Natuurlijk niet, en dat is net het gehele punt: er gebeuren niet alleen wat 'democratische' hervormingen met het Lissabonverdrag, maar het bevestigt en breidt ook de macht van

de EU in zijn geheel uit om beslissingen te nemen die bindend zijn voor alle lidstaten en dus alle burgers. Het is niet omdat het geheel in de marge iets democratischer wordt, dat we daarom, als klassiek-liberalen, zomaar akkoord gaan en tevreden zijn met de toenemende macht die de Europese Unie naar zich toetrekt, en niet alleen om zuiver liberale, maar ook om democratische redenen.

Democratie is voor klassiek-liberalen meer dan zuiver 'stemmen' en 'macht aan het parlement'. Democratie is een heel dynamisch gegeven van verantwoordelijkheid en de mogelijkheid tot controle door de bevolking. Democratie is hoogstens een middel maar geen doel op zich. Op het Europees niveau is er geen sprake van een politieke ruimte, noodzakelijk om van democratie te kunnen spreken: immers, er is niet één politieke ruimte (maar minstens 27), politici (voor zover zij de beslissingen maken en niet de bureaucratie van de Europese Commissie, hoe klein ook) moeten en kunnen geen verantwoording afleggen aan de Europese burgers, maar enkel aan de burgers van hun eigen natiestaat. De liberale filosoof John Stuart Mill wees er reeds op het belang van een gemeenschappelijke polis en de onmogelijkheid tot democratie daar waar de burgers geen gemeenschappelijke band, in zijn betoog 'taal', hebben. Pan-Europese verkiezingen veranderen daar niets aan en zijn aldus irrelevant, zolang er geen Europese politieke ruimte is. Elke mogelijkheid tot Europese publieke ruimte is van bovenaf gedirigeerd en vindt geen aarde om zich in vast te zetten, zoals zo vaak met planmatige top-down benaderingen. Als klassiek-liberalen verzetten we ons ook tegen de futiele poging een Europese politieke ruimte te creëren, net zoals mensen niet maakbaar zijn, is de samenleving ook niet maakbaar. Zolang de Europese samenleving (en) er niet klaar voor zijn, zal democratie op het Europees niveau een illusie blijven.

Dit probleem is verre van opgelost en is ook niet bepaald op te lossen door in een verdrag enkel en alleen maar enkele bijkomende procedures te creëren. Vermits deze ruimte er niet is, is het maar dubieus om te spreken van een verdere 'democratisering' van de EU. Effectief: het is waarschijnlijk democratischer – in de volle betekenis van dat woord – om te spreken over een EU waar elk land vetorecht heeft, gecontroleerd door een parlement/regering van het land van afkomst, bij beslissingen dan een EU waar het parlement de autoriteit heeft om zelf beslissingen te nemen, die niet gecontroleerd worden door lokale parlementen en regeringen. Daar komt nog bij dat de verkiezingen voor het Europees parlement als irrelevant worden beschouwd door de Europese burgers, getuige de lage (en telkens lagere) opkomst. Niet voor niets spreekt men over 'second order national elections', burgers gebruiken de Europese verkiezingen als een uitgelezen moment om hun mening over nationale politiek te uiten, niet om één of ander veraf (voor de meesten) en ingewikkeld (voor iedereen) project vorm te geven. Zelfs het opwaarderen of loskoppelen van deze verkiezingen zou weinig zoden aan de dijk brengen, aangezien het aan Europese polis ontbreekt.

Het is overigens ook nogal ironisch dat hij liberalen verwijt om tegen de EU te zijn en dan wel voorstander van de natiestaat, als het hele principe achter de EU is dat het een bondgenootschap is van natiestaten en dat het op het niveau van de natiestaat is dat het verdrag van Lissabon maar goedgekeurd is – en niet door de burgers zelf.

Wat hij de 'nationalistische reflex' noemt, is natuurlijk afwezig in klassiek liberale middens. Niemand van ons is kritisch over de EU omdat we zo gehecht zijn aan onze lieve natiestaat – het zou maar raar zijn indien dat wel zo zou zijn. De reden dat we kritisch zijn van de EU is omdat het een staat boven een staat is. Democratieën werken beter (minder conflictueus) indien de samenleving (of alvast de politieke ruimte) en de grenzen van de natiestaat samenvallen. Het is natuurlijk een beetje onzinnig om daarover te spreken op het niveau van de EU. Dat is een eerste reden waarom er een pragmatische en instrumentele voorkeur is voor de oorspronkelijke 'natiestaat' vis à vis de EU, niet uit of een andere emotionele voorkeur voor staat, vlag en vorst. Maar dit is zeker niet de enige reden; het concept van Tieboutcompetitie wordt, door de aanwezigheid van de EU, in het beste geval

sterk gereduceerd, in het ergste geval uitgeschakeld. (Dit is het fenomeen dat beleidsniveaus zichzelf moeten verbeteren omdat mensen exit-opties hebben, i.e. verhuizen en derhalve onder een andere jurisdictie vallen.) Vermits dit een goed middel is om wezenlijke invloed van burgers op hun overheid te hebben – we herinneren ons dat democratie in de klassiek liberale betekenis meer is dan enkel wat stemmen – is elke uitschakeling of vermindering van dit effect nadelig. Derhalve is dus niet dat we de macht van de natiestaat willen uitbreiden vis à vis de EU, maar het lagere niveau vis à vis het hogere niveau, waar dit maar een zoveelste voorbeeld van is. We zijn dan ook voorstander om binnenin natiestaten beleidsdomeinen ofwel af te schaffen – vergeet niet: klassiek-liberalen zijn bijvoorbeeld geen voorstander dat de overheid aan 'sport' of 'cultuur' of dergelijke doet – ofwel de focus naar een lager domein te brengen. Verder moet ook aanvaard kunnen worden dat te EU te ver doorgeschoten is in zijn reglementering (vaak ogend op controle en harmoniserende eenheidsworst, de slechte wetgeving is immers catch-all), en met momenten zelfs de Belgische wetgever voorbijschiet : een bedenkelijke daad. Elke vereuropeanisering van een beleidsdomein is dus een stap in de verkeerde richting, niet alleen omwille van het gebrek aan democratische controle, maar vooral omdat dit een tendens is naar meer centralisering van beslissingen, in plaats van de liberale focus op decentralisatie.

Hierdoor hebben we ineens nog een stap gezet in de kritiek op de EU: de overdreven regelgeving, het verkeerde begrip van een vrije markt; kortom, de anti-liberale impulsen die er al vanaf het begin inzitten. (Laten we niet vergeten dat de oorspronkelijke EGKS een middel was om staal- en kolenproductie van op een hoger niveau centraal te managen en niet vanuit een of ander idee dat een vrije markt goed zou zijn.) Eerst en vooral is er de nu al empirische vaststelling dat de EU helemaal niet nodig is om een meer vrije markt te creëren: de Schengen-zone heeft bijvoorbeeld niets met de EU te maken, maar is een multilateraal, intergouvernementeel samenwerkingsverband. Ten tweede is het gewoon absurd dat een politieke unie 'nodig' zou zijn voor een vrije markt. Het enige wat noodzakelijk is, is dat overheden stoppen met internationale handel te verbieden – waarom zou een politieke unie nodig zijn om daarover te 'waken'? Daar is, natuurlijk, geen enkele reden voor. Niet alleen dat; de politieke unie werkt het idee van

een vrije en open markt tegen. Ten eerste worden de handelsbarrières aan de rand van de EU natuurlijk verre van gereduceerd : de indruk wordt gewekt dat ze intern afgeschaft zijn, maar ze worden dan minstens opgestapeld aan de buitengrenzen van de Unie. Ten tweede houdt de EU het Europees landbouwbeleid in stand, met alle gevolgen voor de welvaart van ons van dien, maar reduceert het ook drastisch de mogelijkheid van de derde wereld landen om zichzelf te ontwikkelen. Ten derde zorgt de unie er net voor dat er helemaal geen vrije markt intern is, integendeel. De altijd aanwezig zijnde 'harmoniseringsdrang' zorgt er niet voor dat er een vrije markt is, maar enkel dat er een markt is waarin inderdaad private spelers min of meer mogen aanbieden wat ze willen, zolang dat het maar onder de uitgebreide regelgeving van de EU valt. Hoe zo: liberalen moeten blij zijn met de EU die deze regels oplegt, competitie (en dus efficiëntie) tussen overheden omlaag haalt, de economie wenst te dirigeren, een moreel uiterst dubieus beleid in stand houdt en nog zoveel meer?

Vergeet immers niet: hoe meer beleidsdomeinen (en dus hoe meer fondsen) de EU (in)direct zal controleren en beïnvloeden, hoe aantrekkelijker de EU wordt om te gaan lobbyen voor privileges en bescherming van bepaalde doelgroepen. Combineer dit met een 'democratisering' van de EU – lees: het vaker gebruikt worden van *qualified majority voting* in plaats van unanimiteit – kan alleen maar zorgen voor een toenemende regelgeving op maat van industrieën en machtige georganiseerde belangengroeperingen, ten koste van de samenleving in zijn geheel. De capture-theory van regulering – dat industrieën zelf vragen om gereguleerd te worden, om te zorgen dat er minder competitie is in die sector (dus voor hun eigen voordeel) – is ondertussen een aanvaard onderdeel van het canon van politieke wetenschappen. Nu nog de volgende keer onthouden dat we vinden dat de EU meer invloed moet krijgen in dit beleidsdomein.

Een laatste punt dat hij maakt, is gebaseerd op zijn duidelijk neorealistische visie op het wereldtoneel: kleine landen hebben op te donderen tegen of samen te werken met de groten, die anders hun beleid opleggen. Maar wat hij eufemistisch 'invloed' noemt, is niet meer dan een drang om de baas te spelen. Ik zie geen reden waarom het, vanuit een

klassiek liberaal perspectief, positief zou zijn om mee te doen aan deze ratrace naar de centralisering van macht en controle. Maar zelfs als je vindt dat krachten gebundeld moeten worden, is dat niet hetzelfde als een argument geven dat dit gecentraliseerd moet worden in 1 grote politieke unie, die ook nog eens reguleert hoe krom onze komkommers mogen zijn. De grootsheid van deze non sequitur is niet te overzien.

Zelfs indien de EU morgen de macht zou krijgen om de beslissing te nemen om alle belastingen en uitgaven drastisch te verlagen, de regelgeving in de samenleving drastisch te reduceren en overheidsbedrijven te privatiseren, dan nog behoren we tegen de unie te zijn. Indien deze superstaat – wat het dan effectief zou zijn – machtig genoeg is om dit in te voeren, is ze ook machtig genoeg om compleet het tegenovergestelde beleid in te voeren. Er is geen enkele tendens inherent aan een politieke structuur om meer vrijheid te bewerkstelligen. We zouden zelfs het tegendeel moeten vrezen, zoals we recentelijk zien hoe Europese inbreuken op onder andere privacy gerechtvaardigd worden door globaliserende competitie of transnationaal terrorisme. De enige manier waarop er meer vrijheid komt in samenlevingen, is door externe druk op een politiek systeem. Indien we dus steeds meer en meer centraliseren, daalt deze externe druk. Er kan niet zoiets zijn als de 'unie' laten uitbouwen door liberalen. Liberalen behoren tegen de Unie tout court te zijn. "Free commerce with all nations, political connection with none, and little or no diplomatic establishment." Was de mening van Thomas Jefferson. Laten we niet, zoals de USA, de vergissing maken om dit simpele adagio te vergeten. Liberalen zijn sceptisch over elke staatsvorm, het zou tamelijk inconsequent zijn om de Europese Unie hiervan vrij te stellen. ■

Mathias Adriaenssens

Voorzitter LVSF Antwerpen

Lode Cossaer

Politiek Comité LVSF Antwerpen

Politiek Secretaris LVSF Nationaal

Maarten Wegge

Politiek Secretaris LVSF Antwerpen

VERSLAG

ONVEILIGHEID: PAUWELS & COOLS

door Cédrique Walthoff-Borm

Op 24 februari was het zover, en mocht ik als studente Criminologie -met enige trots- twee criminologische pareltjes voorstellen aan mijn mede-LVSV'ers: Prof. dr. Marc Cools en Prof.dr. Lieven Pauwels. Dat deze twee heren, die samen een kantoor delen, liberaal zijn leidt geen twijfel. Een bezoek aan één van beide resulteert in de studentenmond steevast tot de alom gekende uitdrukking: "Ik moet even naar het Blauw Bureauke".

Prof. dr. Lieven Pauwels trapte de lezing af met een zeer boeiende uiteenzetting over het gedachtegoed van de 20ste eeuwse liberale filosoof Karl Raimund Popper. De meesten onder ons kennen Popper van zijn invloedrijke werk *"The Open Society and Its Enemies"*, een liberale klassieker. Wat velen echter niet weten, is dat Popper naast een belangrijk politiek filosoof eveneens een voornamelijk wetenschapsfilosoof was. Enkele beduidende publicaties van Poppers hand op dit domein zijn: *"The Logic of Scientific Discovery"*, *"Conjectures and Refutations"*, en *"Realism and the Aim of Science"*. In dit opzicht hield professor Pauwels een pleidooi voor het gebruik van Poppers wetenschapsfilosofische inzichten bij de studie van onveiligheid. Onveiligheid kan immers beschouwd worden als één van de meest pregnante problemen waarmee hedendaagse studenten de confrontatie dienen aan te gaan, en deze onveiligheid vormt een ernstige bedreiging, zowel voor de open samenleving als voor de liberale democratie. Pauwels gaf het actuele Moslimfundamentalisme als voorbeeld en trok parallellen met de Marxistische leer, die een fikse veeg uit de pan kreeg wegens onwetenschappelijkheid en totalitaire neigingen. Volgens Pauwels was de Marxistische leer verantwoordelijk voor het jarenlang verwaarlozen van de wetenschappelijke aandacht van criminologen, en sociale wetenschappers in het algemeen, voor oorzaken van criminaliteit en onveiligheid met als gevolg een stagnatie van de wetenschappelijke kennis hieromtrent. Het Marxisme is volgens hem overigens verantwoordelijk voor het verspreiden van onwaarheden over oorzaken van onveiligheid en criminaliteit (de rol van armoede, sociale klassen en de klassenstrijd zijn hierbij de typische rode stok-

paardjes met een hoog dogmatisch karakter). Gelukkig biedt Karl Popper het nodige antigif tegen dergelijk dogmatisch rood venijn. Popper was de grote pleitbezorger van het 'kritisch rationalisme' en biedt de wetenschap een methodologisch referentiekader dat ons in staat stelt onwaarheden uit onze wetenschappelijke kennis te weren. Wetenschap is immers feilbaar en kennis is steeds ad hoc. Het gebruik van Poppers falsificatieprincipe heeft een bijzonder stimulerende invloed gehad op wetenschappers die zich bezig houden met de studie van oorzaken van sociale fenomenen.

Na een duiding van de problemen in het Marxistisch wetenschapsprogramma, dat vooral in de Belgische criminologie populair was, legde Pauwels de beginselen van het kritisch rationalisme uit, evenals op welke manier de hedendaagse sociale wetenschappers dankbaar gebruik maken van de invloed van dit kritisch rationalisme. Vandaag de dag leeft het kritisch rationalisme nog steeds verder in figuren als Prof. Mario Bunge, de socioloog Peter Hedström (Oxford University) en de criminoloog Per-Olof Wikström (Cambridge University). Het grote belang van deze strekking bij de studie van onveiligheid ligt in het blootleggen van causale mechanismen en het beter begrijpen van oorzaak-gevolg relaties. Deze zijn onontbeerlijk wil men op een ernstige manier werk maken van de onveiligheidsproblematiek. Dit gedachtegoed staat gekend onder de benaming 'analytische criminologie'. Onder impuls van deze stroming krijgt de studie van oorzaken van onveiligheid tegenwoordig een serieuze en gezonde boost. Pauwels benadrukte tot slot dat Popper in de 21ste eeuw nog steeds even actueel is als ten tijde van het schrijven van de grondslagen van het kritisch rationalisme in de jaren '30. Kortom: "Rozen verwelken, scheepjes vergaan, maar de ideologie van Popper zal voorgoed blijven bestaan..en invloed uitoefenen".

Daar waar Prof. Pauwels in zijn filosofische uiteenzetting sprak over de invloed van Popper op de studie naar onveiligheid, had Prof. Marc Cools het in het tweede deel over het concept privatisering van de veiligheidszorg. In dit kader kwamen onder meer

aan bod de private politiefunctie, private inlichtingendiensten (PID's), 'Private Military Companies' (PMC's) en private justitie en conflictafhandeling.

Cools zette zijn betoog -doorspekt met stevige dosis droge humor- in, aan de hand van een historische schets. De interesse in private veiligheidszorg is immers geen fonkelnieuw gegeven, maar bestaat reeds sedert mensenheugenis. Criminaliteit kan beschouwd worden als een politiek probleem. De visie op criminaliteit en criminaliteitsbestrijding is bijgevolg sterk afhankelijk van de ideologie en het mens-en maatschappijbeeld dat erop nagehouden wordt. Deze verschillen echter van individu tot individu en het is bijgevolg niet meer dan vanzelfsprekend dat de diverse politieke en filosofische strekkingen anders tegen het publiek-private vraagstuk aankijken. Liberalen opteren voor een optimistisch mens- en maatschappijbeeld gebaseerd op individuele vrijheid en verantwoordelijkheid binnen een economische vrije markt. Deze op het natuurrecht gestoelde visie rekent volgens Cools af met de mythe van Thomas Hobbes, waarin individuen hun recht op vrijheid, eigendom, fysieke en psychische integriteit zouden moeten afstaan aan een monsterlijke 'Leviathan' (oftewel soeverein die voor ieders bestwil heerst over de burgers) die in ruil een monopolistisch georganiseerd legaal geweld ter bescherming aanbiedt. Uiteraard gekoppeld aan inefficiëntie, een steeds toenemende prijs en dalende kwaliteit. Vandaar het pleidooi aan liberale zijde voor meer privatisering van de veiligheidszorg. Erg toepasselijk hierbij de uitspraak van Prof. Cools: "Ook ik heb '*Das Kapital*' gelezen, maar in tegenstelling tot die Marxisten heb ik het verhaaltje wel begrepen..". Een denderend lachsalvo vanuit het publiek als reactie op deze verklaring bleef dan ook niet uit.

Eveneens werd het kader voor private veiligheidszorg in België geschetst aan de hand van het momenteel geldende principe van de 'integrale veiligheidszorg'. Alhoewel private veiligheidszorg van alle tijden is, zoals hierboven reeds vermeld, merken we in de Rooms-rode periode voor 1999, een duidelijke scheiding tussen de publieke en private veiligheidszorg, waarbij men kan stellen dat de private

veiligheidszorg ondergeschikt werd gemaakt aan de publieke. Er was sprake van een streng geregeld gedoogbeleid waarbij de sector sterk werd ontmoedigd. Het jaar 1999 kan gezien worden als een belangrijk scharniermoment. Met het aantreden van de Paars-groene regeringscoalitie Verhofstadt I, besluit men het met de veiligheidszorg over een heel andere boeg te gooien. De veiligheidszorg in België was tot dan immers een voorbeeld van 'state failure', en een herbronning drong zich op. Er werd gestreefd naar de creatie van een 'actieve welvaartstaat' waarbij de concepten economische groei en sociale bescherming centraal stonden. Dit kon echter niet gerealiseerd worden zonder een stevig uitgebouwde veiligheidscomponent. Marc Verwilghen, toenmalig minister van justitie, pleitte in zijn Federaal Veiligheids- en Detentieplan dan ook voor een publiek- private samenwerking waarbij de private sector als een volwaardige partner in het veiligheidsbeleid werd opgenomen. Hij baseerde zich hiervoor op het concept van de 'integrale veiligheidszorg', een allesomvattende aanpak die bij onze Noorderburen reeds van kracht was. Integrale veiligheidszorg impliceert in concreto dat de overheid haar monopoliepositie wat veiligheid betreft opgeeft. De creatie van veiligheid is immers een taak van en voor iedereen. Niet enkel de overheid, maar ook de individuele en georganiseerde burger, alsook het bedrijfsleven moeten hierin verantwoordelijkheden op zich nemen. Tot op vandaag hanteren we deze integrale veiligheidstheorie als het dominante model, waarbij de private veiligheidszorg als een volwaardige partner van de publieke veiligheidszorg wordt aanzien.

Toen Professor Cools vond dat het hoogdringend tijd werd voor een dosis nicotine, besloot hij –om het in zijn woorden te zeggen- "te landen". Vervolgens werd er nog wat nagekeuveld in de Latin Quarter. We mogen terugblikken op een zeer boeiende en geslaagde activiteit. ■

Cédrique Walthoff-Borm
Bestuurslid LVSV Gent

LEZING PATRICK VAN SCHIE: THEORY OF MORAL SENTIMENTS

door Dr. Patrick Van Schie

Dit artikel verscheen in *Liberaal Reveil*. Het handelt over *The Theory of moral Sentiments* van Adam Smith die Dr. Patrick Van Schie voor ons kwam uiteenzetten. Dit artikel is dan ook het ideale verslag van deze lezing.

Bij alle aandacht voor de 500^e geboortedag van Calvijn – die door Balkenende wordt geprezen als een grondlegger van onze vrijheid, maar in werkelijkheid een zestiende eeuwse christelijke voorloper van Khamenei was –, alsmede voor de 150^e verjaardag van de publicatie van zowel *On the Origin of species* van Charles Darwin als van *On Liberty* van de liberaal John Stuart Mill, blijft het opmerkelijk stil rond het feit dat 250 jaar geleden *The theory of moral sentiments* van de liberaal Adam Smith voor het eerst verscheen. Ten onrechte. Nu is Smith bij het grote publiek meer bekend van zijn economische werk *The wealth of nations* – waarvan menigeneen dan nog uitsluitend de (verkorte) titel kent en niet de inhoud (zie de bespreking van dat werk door Frans de Graaf in deze editie van *Vrijpostig*) – maar zelf beschouwde hij *The theory of moral sentiments* als zijn beste boek. Van huis uit was Smith ook geen econoom (dat kon niet; hij was immers de grondlegger van die discipline) maar moraalfilosoof. In *The theory of moral sentiments* laat hij zien hoe liberalisme en deugdzaamheid zeer wel hand in hand gaan.

The theory of moral sentiments en *The wealth of nations* hangen nauw met elkaar samen. Eigenlijk zijn het de eerste twee delen van een trilogie die Smith wilde publiceren. In het eerste deel – *The theory of moral sentiments* – heeft hij het fundament van zijn visie op mens en maatschappij neergelegd. In het tweede deel – *The wealth of nations* – gaf hij een nadere uitwerking aan de deugd ‘prudence’ (wijsheid of bedachtzaamheid), wat voor hem inhield: de betrekkingen tussen mensen in de particuliere sfeer van de economie (al kwamen zijn ideeën over belastingheffing, politie en defensie hierin ook al aan bod). In een derde deel had de nadere uitwerking van de deugd ‘justice’ (rechtvaardigheid) aan de orde moeten komen. Smith’s bedoeling was hierin te beschrijven op welk

moment iemand schade (‘injustice’) was aangedaan, hoe recht en regering konden worden ingericht. Voor dit derde deel had Smith uitvoerige aantekeningen klaar liggen, maar hij heeft deze helaas vlak voor zijn dood laten verbranden.

In *The theory of moral sentiments* brengt Smith, als een ware representant van de Schotse Verlichting, in kaart aan welke emoties mensen zoal onderhevig zijn, hoe die emoties zich tot elkaar verhouden en hoe zij kunnen worden gerubriceerd. Maar bovenal legt hij een verband tussen die gevoelens en het ontstaan van morele oordelen. Smith verwerpt de gedachte als zou de moraal van hogerhand – door God – zijn gegeven. Volgens hem is moraliteit een voortbrengsel van het sociaal verkeer tussen mensen. Zijn analyse rust op het begrip ‘sympathy’, een begrip dat bij de hedendaagse lezer veel verwarring kan oproepen omdat wij dit tegenwoordig associëren met waardering, misschien zelfs warme genegeheid voor een bepaalde persoon. Die strekking heeft het woord bij Adam Smith niet. Hij gebruikt het woord ‘sympathy’ om uitdrukking te geven aan ons vermogen ons in een ander persoon te verplaatsen en met hem of haar mee te voelen, de emoties te ondergaan die die persoon in een bepaalde situatie blijkbaar – gelet op wat wij waarnemen – ondergaat. Dat wij ons in iemand kunnen verplaatsen betekent niet automatisch dat wij voor hem of haar warme gevoelens koesteren. De ‘sympathy’ van Adam Smith laat zich eigenlijk het beste vertalen met het tegenwoordig populaire begrip empathie, oftewel inlevingsvermogen.

Het zich verplaatsen in de ander begint met het waarnemen van die ander. Ik kan, zo begint Smith zijn verhaal, de pijn die mijn broer moet ondergaan indien hij op de pijnbank ligt meevoelen, maar pas nadat ik heb gezien dat hij op de pijnbank ligt; zolang ik daar geen weet van heb, voel ik zijn pijn niet.

Met sommige emoties van anderen kunnen wij meegaan alleen al bij het zien van uitingen ervan: dat is zo met pijn, verdriet en vreugde. Bij andere emoties volstaat de waarneming niet. Als wij zien dat iemand kwaad is, voelen wij zelf nog geen woede opkomen. Wij willen eerst weten waarom die persoon kwaad is. Als wij die oorzaak kennen en dan oordelen dat de woede terecht is – dat is: zelf woede voelen opkomen – keuren wij deze goed maar als het in onze ogen misplaatst is gaan wij niet in zijn woede mee. Dit komt, stelt Smith, omdat hier een derde persoon in het geding is, namelijk de persoon op wie de woede zich richt. Wij willen in dit geval dus weten met wie wij eigenlijk moeten meevoelen; als de woede bij de eerste persoon naar ons oordeel misplaatst is gaat ons meegevoel uit naar de persoon die het object van zijn woede is.

Het waarnemen en meevoelen met de ander is de eerste fase van het proces waaruit onze moraliteit ontstaat. Uit de vergelijking tussen het gevoel van de ander en ons eigen gevoel, ontstaat de waardering of afkeuring. Delen wij het gevoel in hoge mate dan luidt ons oordeel dat de ander goed handelt, is er tussen onze gevoelens een grote kloof of voelen wij in het geheel niet mee (met de woede van een ander bijvoorbeeld) dan luidt ons oordeel dat de ander verkeerd handelt. De tweede fase in het proces is dat wij niet alleen waarnemen, maar al snel in de gaten krijgen dat wij zelf ook *worden* waargenomen. Zoals ik 'sympathy' heb met een ander en vervolgens over hem of haar een oordeel vel, zo heeft die ander ook 'sympathy' met mij en hij of zij vormt zich over mijn gedrag – en uiteindelijk over mijn karakter – een oordeel. Mensen streven ernaar goedkeuring van hun omgeving te krijgen en afkeuring te vermijden.

De derde fase in het ontstaan van onze moraliteit wordt gestimuleerd door het besef dat de ander niet altijd weet wat er achter onze emoties steekt en daardoor misschien tot een verkeerd oordeel over ons komt. In die derde fase stellen wij ons voor wat een denkbeeldig onpartijdig waarnemer die wél met de achtergronden van ons handelen bekend is, ervan zou vinden. Wij delen onszelf als het ware op in twee personen: onze eigenlijke ik die handelt en een denkbeeldige ik die in ons huist en die als een 'rechter' oordeelt of onze handelingen goed of slecht zijn. Dit is de 'supposed impartial and well-informed spectator, [...] the man within

our breast, the great judge and arbiter' van ons eigen gedrag. Deze stem van binnen leert ons niet alleen gedrag te vertonen waarvoor wij daadwerkelijk worden geprezen, maar belangrijker: prijzenswaardig gedrag te vertonen (gedrag dat het waard is geprezen te worden, los van de vraag of er ook werkelijk lof zal worden geuit). En hij leert ons af te zien van nare gedragingen ook als die gedragingen zich aan het oog van onze omgeving onttrekken. Het is deze denkbeeldige, onpartijdige waarnemer die in ons huist – en zijn stem in ons laat horen – die ons aanzet tot deugdzaamheid.

Nogal wat mensen denken dat *The theory of moral sentiments* en *The wealth of nations* haaks op elkaar staan: in het eerste werk zou Smith zich van zijn sociale kant en in het tweede van zijn egoïstische kant hebben laten zien. Wie echter beide werken van Smith heeft gelezen, én begrepen, kan dit onmogelijk met droge ogen beweren. Ten eerste moet het eigenbelang dat in *The wealth of nations* inderdaad een centrale plaats inneemt als drijfveer achter het menselijk handelen, niet worden verward met egoïsme. Ten tweede komt het eigenbelang ook in *The theory of moral sentiments* prominent naar voren als één van de drijfveren achter het menselijk handelen (naast bijvoorbeeld welwillendheid). En ten derde wijst Smith de 'sympathy' in zijn *The theory of moral sentiments* niet aan als de grote drijfveer achter het menselijk handelen, maar als de bron van onze morele oordeelsvorming.

Smith betoogt ook in *The theory of moral sentiments* dat het in de aard van de mens ligt besloten dat hij eerst en vooral zijn eigenbelang zal dienen en zich daarover zorgen maakt. Smith illustreert dit aan de hand van een zeer menslievend filosoof die het bericht verneemt dat China getroffen is door een aardbeving waarbij miljoenen mensen om het leven zijn gekomen. Deze filosoof zal zeker het lot van de omgekomen Chinezen beklagen, hij zal wellicht bepeinen hoe broos het menselijk leven is, misschien zal hij zich afvragen – al iets praktischer – welke gevolgen deze verschrikkelijke gebeurtenis krijgt voor de handel tussen zijn eigen land en China, maar hij zal daarna ongestoord gaan slapen alsof er niets was gebeurd. Terwijl dezelfde filosoof wanneer hij wist dat de volgende dag zijn pink werd geamputeerd, waarschijnlijk de hele nacht geen oog zou dichtdoen. Niemand zal de filosoof aankijken op dergelijk ge-

drag. Pas zodra een kwaadaardige filosoof in die situatie andere mensen zou opofferen indien hij aldus de amputatie van zijn pink kon voorkomen, zou deze filosoof op een muur van verontwaardiging en scherpe afkeuring stuiten.

Na de eigen belangen van ieder mens komen die van zijn kinderen, dan die van zijn ouders, en dan die van zijn andere familieleden. Ieder mens zal verder gewoonlijk de belangen van zijn medeburgers in de natie hoger stellen dan die van verre volken. Iets anders mag niet van de mens worden gevegd: 'the care of the universal happiness of all rational and sensible beings, is the business of God and not of man. To man is allotted a much humbler department, but one much more suitable to the weaknesses of his powers, and to the narrowness of his comprehension; the care of his own happiness, of that of his family, his friends, his country.' Het staat iedereen natuurlijk vrij zich humanitair te gedragen ten aanzien van mensen die hij in het geheel niet kent, maar als iemand dit doet ten koste van zijn eigen fortuin en gezondheid zal hij minachting en afkeuring oproepen, te meer als zijn gezin daaronder moet lijden.

The theory of moral sentiments is een boek dat nog altijd zeer waard is te worden gelezen. Smith maakt

in dit werk korte metten met de veronderstelling, zo niet de vileine beschuldiging door socialisten en christen-democraten, als zou het liberalisme er een 'atomistische' mensvisie op na houden. In die voorstelling van zaken zouden de individuen in het liberalisme als los zand aan elkaar hangen, of uit elkaar drijven. Individuen zouden zich niets van elkaar aantrekken tenzij zij elkaar kunnen gebruiken om zo een eigen voordeel – vaak ten koste van elkaar – te behalen. Dit is een – al dan niet bewust – valse voorstelling van zaken. De liberale theorie van Adam Smith kan dit goed illustreren; zij is bij uitstek een sociale theorie, van individuen die wel hun eigen belang behartigen (niet te verwarren met het vertonen van egoïstisch gedrag) maar zich tevens in hoge mate op elkaar richten, zich daarbij verplaatsen in elkanders positie, met de ander meevoelen en uiteindelijk zelfs hun eigen oordeel over goed en kwaad ontlenen aan hun sociale omgeving. ■

Dr. Patrick Van Schie

Directeur Prof. mr. B.M. Teldersstichting

SCHOOLREISJESGEVOEL REVISITED: HALLO AUS BERLIN!

door Anna de Bruyckere

Aan de keukentafel op een zachte aprilavond—helaas kijkend op horizonvervuiling in de vorm van wildgeplakte NSVI-posters, niet mijn favoriete uitzicht—ben ik blij dat er zoiets bestaat als fotografie. Waar zouden we staan zonder de visuele herinneringen aan een legendarische reis als die naar Berlijn? Het is een groot plezier om de beelden terug te zien van vier dagen reizen, waarvan twee volle op een toffe locatie als Berlijn met een bende die zowel qua grootte als leukheidsgraad enorm was. En omdat er nooit een juist moment is, maar tegelijk elk moment juist zou moeten zijn: dank aan Alexandra, de LVSV-huisfotograaf van dienst! Zij maakte deze trip down memory lane voor mij mogelijk.

Van de NSVI-posters naar de foto's uit Berlijn dus—een verademing. Datzelfde opluchtende effect liet op de ochtend van donderdag 4 maart wel even op zich wachten. Tot na Antwerpen, om precies te zijn, waar de bus de tweede stop maakte en ik een van de Gentenaren was die de gelegenheid te baat namen om even de benen te strekken, buiten te staan in een bibberig ochtendzonnetje dat nog afwezig was geweest bij het wegrijden uit Gent. Eenmaal wakker en voorzien van koffiekoeken én de panoramaplaatsen kwam er iets opzetten als het aloude schoolreisjesgevoel. Toch was het anders: de discussies gingen de obligate vragen als “wat heb jij op je brood?” moeiteloos te boven tot op het niveau van de noodzaak en wenselijkheid van taal in het inburgeringsproces in Vlaanderen en Brussel. Zalig! De bus als rijdende LVSV-activiteit, met plaspauzes, quiz-lol en de aanhef van De Vlag ergens omstreeks het passeren van de Brandenburger Tor.

In Berlijn zelf was het voornamelijk zéér koud. Het was mijn eerste bezoek aan de Duitse hoofdstad, maar ik kom er zeker nog eens terug. De geluiden dat de stad geen hart, geen ziel heeft, kan ik enerzijds wel beamen, maar anderzijds maakt het de stad juist zo openhartig—als dat geen contradictio in terminis is, aangezien er helemaal geen hart

heeft om open te zijn. Misschien zijn open, verwelkomend, en laagdrempelig betere woorden om mijn prettige ervaring te beschrijven. Als het niet zo was dat ik mijn Frans nog wil en moet oppoetsen voor Het Einde van mijn Studententijd, zou ik zeker in de nabije toekomst naar Berlijn vertrekken voor een paar maanden—hmm, wie weet wat er nog gebeurt... De cocktails onder de Fernsehturm, de op de architectuur gerichte rondleiding rond Potsdamer Platz en de wandeling langs de Eastside Gallery en Unter den Linden hebben me warm gemaakt voor deze stad, ondanks de buitentemperatuur.

Die vier dagen waren bovendien een onderdompeling in een eveneens warm bad—of beter: een superdeluxe zwemparadijs. Vier dagen op reis is veel te kort om zo'n zot grote bende te leren kennen, maar desalniettemin heb ik een aantal nieuwe toffe mensen ontmoet en al bestaande verbanden uitgediept. Zowel de collectieve opwarmingssessie bij Starbucks na de geleide wandeling van de eerste dag als de avonden dat we in kleinere groep heerlijk hebben gegeten (o.a. met stokjes, met stókjies! De wonderen zijn de wereld nog niet uit: ook op je 22e kun je motorisch nog iets vaardiger worden!) staan in mijn geheugen gegrift. Zelf ben ik niet weggeweest in de avonden, hoewel ik de Grote Verhalen heb gehoord. Ik ben er echter van overtuigd dat de in vergelijking zeer bescheiden pintjes en rustige conversaties in het café van het hostel minstens zo boeiend waren. De busreis op de terugweg viel wat desastreus uit voor me en heb ik grotendeels in een medicinale roes al liggend in het gangpad doorgebracht. Als ik eraan terugdenk, herinner ik me nu vooral het begrip en de hartverwarmende lieve blikken, woorden en zorgen. Veel dank daarvoor.

Ik kan maar moeilijk kiezen wat voor mij het hoogtepunt was. Waar ik erg van heb genoten, was, gek genoeg, het Hauptbahnhof. Ik ben sterk gefascineerd door stations en andere knooppunten van verkeer (behalve dan de letterlijke viaducten aan

de E40 of dergelijke jaren-'80-gedochten). Het station van Berlijn is absoluut een parel van bedrijvigheid en adrenaline. De 16e-eeuwse filosoof Giordano Bruno die aan het eind van zijn niet al te lange leven op de brandstapel belandde op de Campo de' Fiori in Rome, moet eenzelfde soort ervaring hebben gehad toen hij schreef over de oneindigheid van het universum, en dat je daaruit kunt afleiden dat er geen middelpunt is—en tegelijk dat het middelpunt daar is waar jij het poneert. Hoe treinen, metro's, bussen samenkomen op die ene plek, waarvandaan je dan ook nog eens een haast panoramisch uitzicht hebt op de Bundestag en over het water heen... Super!

De wandeling van het station langs de Bundestag en de Brandenburger Tor om bij het Holocaustmonument uit te komen, was indrukwekkend in zicht van het einddoel. Het monument zelf, op het moment dat ik er rondliep ook bezocht door een horde scholieren, was bevreemdend om doorheen te lopen. Het contrast met de Dalí-tentoonstelling aan de Leipziger Platz die ik erna bezocht, kon niet groter zijn. Die exhibitie viel eerst een beetje tegen—ik had me verwacht aan de bekende werken van de meester. Het bleken echter voornamelijk afdrucken van tekeningen te zijn geweest (don't shoot me, de techniek weet ik niet meer).

Eenmaal over de initiële teleurstelling heen heb ik een kant leren kennen van Dalí die misschien nog

interessanter is dan de gekende bombastische en hoogst surrealistische stijl. Deze tekeningen bewerkten hetzelfde effect van te spelen met je realiteitsgevoel, maar de dingen waaruit de voorstellingen bestonden, waren vaak slechts met pennestreken aangezet, ongeduider dan anders dus. Regelmatig heb ik op het punt gestaan om iets na te schetsen omdat het me recht in mijn verbeelding trof—en dat terwijl ik helemaal niet beeldend werken kan. Het was, om het zo te zeggen, zijn poëzie die daar aan de Leipzigerplatz hing, en niet zijn gewone proza. Na de tentoonstelling volgde effectief een kleine episode van eigen poëtisch gekrabbel, met een fijne koffie verkeerd bij een lokale concurrent van Starbucks aan de Potsdamerplatz, met uitzicht op het Sony Center.

Soit. Van het uitzicht op NSV! naar het uitzicht op de Potsdamer Platz en weer terug aan de keukentafel. Het schrijven van dit stuk heeft me weer warm gemaakt—waarbij warm een woord is dat ik in vele variaties al vaker heb gebruikt hierboven. Het is wat mij betreft een mooie karakterisering van een prachtige reis. Dank, Jürgen, voor de uitstekende organisatie. Dank aan iedereen die mee was. En de hamvraag? Waar de reis naar toe gaat volgend jaar, natuurlijk! ■

Anna de Bruyckere
Lid LVSV Gent

GASTSPREKER: TIM EVANS

door Thomas Vanthournout

Onze herseninhoud was nog niet afgekoeld van Patrick Van Schie zijn enthousiaste relaas over Adam Smiths inzichten in de moraliteit, of onze tweede internationale spreker van het semester kwam al afgereisd naar onze geliefde Arteveldestad. Niemand minder dan Tim Evans, voorzitter van The Libertarian Alliance, was bereid het Kanaal over te steken voor een lezing over 'the Relevance of Libertarian Ideas in the 21st Century'. Dat hij nog een gaatje vond in zijn drukke agenda – de man heeft naar eigen zeggen vijf jobs – mogen we ongetwijfeld als een eer beschouwen.

De aanwezigen in de boekenzaal van het Liberaal Archief zaten knus opeen voor het verhaal van Tim Evans, die na enkele woorden het publiek aan zijn lippen had hangen. Aan de hand van verhelderende voorbeelden en anekdotes wist hij zijn variërend betoog overtuigend en levendig te maken en te houden. Zijn persoonlijke – ideologische – geschiedenis hanteerde hij als leidraad doorheen zijn in-

houdelijke verhaal met een zeer diverse thematiek. Gezondheidszorg, klimaat, monopolies, private justitie, marxisme en narrow banking - you name it, he nailed it! Na zijn lezing nam hij ruim de tijd vragen te beantwoorden. Hier en daar verwees hij naar een filosoof of econoom, of verduidelijkte hij zijn punt met levendig uitgebeelde voorbeelden. Kortom, de heer Evans is een begenadigd verteller met een sterke ideologische onderbouw. De visie van de aanwezigen zat zeker niet altijd op dezelfde lijn als de spreker, maar toch had iedereen genoten. Tim Evans wist een frisse wind door het Archief te doen waaien, met een andere stijl dan gewoonlijk. Nadien trakteerden we hem op een welverdiend Belgisch streekbier in de Bluesette, waar de discussie rustig verderging. Iedereen wist het, dit is het LVSV op zijn best.

Thomas Vanthournout
Secretaris LVSV Gent

Tim Evans

CANTUS

door Alexandra Vanvooren

Cantus. Zelfs de meest wereldvreemde en alcoholwerende schepsels dezer aarde kennen het begrip. Het hoort bij studenten als een zatte nonkel op een trouwfeest. Zonder blijft zo'n feest ook wel in de herinnering, maar mét zijn die herinneringen dat tikje meer fenomenaal.

Volgens de officiële definities is het concept zeer eenvoudig: je zingt, verbreedert en deelt een glas! Hoe zegt u? Je deelt een glas? Fout! Je deelt de kater achteraf, maar van je glas moeten ze afblijven. Toch volgens de niet te versmaden interpretatie die LSVV aan deze avond van muzikaal verantwoord drankmisbruik geeft. Donderdag 1 april, witte donderdag voor de katholieken, goudgele voor de studenten leidde Eric - blauw in hart en nieren maar groen achter z'n cantororen - de verzamelde corona met krachtige stem, een codex vol klassiekers en strenge maar rechtvaardige (lees: schachtensparende) hand naar een nieuwe mijlpaal. Hij deed dat zonder verpinken, verbaasde allen met z'n talent voor het produceren van stemvolume en slaagde met glans!

Prosit Cantor!

Is de cantor het vat, dan zijn de zedenmeesters de tapkraan. Zij bepalen hoe hard of zacht het gaat. Gezeteld in een deel van de zaal waar de lampen spontaan stukgaan zodat de moraliteit er, zo zij wil, in een donker hoekje kan wegkruipen. Vestimentair in het oog (en de neus) springend, tomen zij met nog krachtigere stem de steeds dreigende chaos in.

Als volslagen cantusleek kan ik me niet van de indruk ontdoen dat je als zedenmeester in de eerste plaats een anatomische afwijking ter hoogte van je keelholte moet hebben. Verdere vereisten zijn een ongebreidelde fantasie bij het toekennen van de sancties, zoals gezegd, een stentorstem en een recordaantal cantussen achter de kiezen. Zij waken erover dat de oorspronkelijke betekenis van het woord 'cantus' en dus ook de kern van het samenzijn niet vergeten wordt en zetten zo, letterlijk en figuurlijk, mee de toon van de avond. Prosit zedenmeesters!

Maar wat heb je aan een vat en tapkraan als er niemand is aan wie je hun voortgebracht plezier kan doorgeven? Geen café zonder bier. Geen bier zonder dorstigen. Geen dorstigen zonder schorgezongen kelen. Geen schorgezongen kelen zonder cantor. Geen cantor zonder zedenmeesters. Geen zedenmeesters zonder cantus. En geen cantus zonder corona.

Aldus, prosit corona!

Cantus. Het hoort bij de LSVV-activiteiten als de vrijheid bij het individu!

Amusement à volonté en ad fundum! Meer moet dat niet zijn! ■

Alexandra Vanvooren
lid LSVV Gent

VARIA

ACTIVITEITENKALENDER

Tweede Semester 2009-2010

Woensdag 10 februari: Interne discussieavond 'De legitimatie van de staat' @ Liberaal Archief, 20u00

Woensdag 17 februari: Vakbondsdebat @ Blandijnberg Auditorium C, 20u00

Woensdag 24 februari: Lezing door Marc Cools & Lieven Pauwels (UGent) over 'Karl Popper en de hedendaagse studie van onveiligheid' en 'Privatisering van de veiligheidszorg' @ Liberaal Archief, 20u00

Woensdag 3 maart: Lezing door Patrick van Schie (voorzitter Telderstichting, studiedienst van de VVD, Nederland) over 'The Theory of Moral Sentiments' van Adam Smith @ Liberaal Archief, 20u00

4-7 maart: Uitstap naar Berlijn

Woensdag 10 maart: Simulatie Europees Parlement (i.s.m. Minos Gent) @ Blandijnberg, 20u00

Woensdag 17 maart: Interne discussieavond @ Liberaal Archief, 20u00

Woensdag 24 maart: Lezing door Tim Evans (Libertarian Alliance, GB) over Klimaatopwarming @ Liberaal Archief, 20u00

Woensdag 31 maart: Lezing @ Liberaal Archief, 20u00

Donderdag 1 april: LVS Cantus @ Twieoo (Overpoort), 20u00

Dinsdag 27 april: Lezing Brecht Arnaert over Ayn Rand & Objectivisme @ Liberaal Archief, 20u00

Woensdag 28 april: Bestuursverkiezingen @ Liberaal Archief, 18u00

BESTUUR LVSV GENT

Academiejaar 2009-2010

Wim Veters

Voorzitter

veters.w@gmail.com

Michiel Rogiers

Hoofdredacteur Neohumanisme

redactielvsvgent@gmail.com

Max Tack

Bestuurslid

Ludovic Vilain

Ondervoorzitter

Jürgen Vandewalle

Activiteiten

Quico Quartier

Bestuurslid

Thibault Viaene

Lawrence Vanhove

Politiek Secretariaat

politieksecretariaatlvsvgent@gmail.com

Laura Verhelle

Bestuurslid

Cédrique Walthoff-Borm

Bestuurslid

Thomas Vanthournout

Secretaris

secretariaatlvsvgent@gmail.com

Arno Morsa

Bestuurslid

Dimitri Van den Meerssche

Bestuurslid

Karel Vincent

Penning & Sponsoring

Wim Deplae

Bestuurslid

Vincent Janssens

Bestuurslid

Bruno Teirlynck

Internationaal Politiek Secretaris

Maarten De Bousser

Bestuurslid

Carmen Schoors

Bestuurslid

ERELEDEN

Gilbert Strumane

Ere-schepen De Pinte

Carl De Decker

Gemeenteraadslid Open Vld

Gent

Ingrid Cnudde

Open Vld Eine-Heurne-Mullem

Mathias De Clercq

Herman De Croo

Matthias Laevens

Marc Coudeville

Margriet Hermans

Carina Van Cauter

Marino Keulen

Albert Maertens

Christophe Peeters

Marleen Derveeuw

Gemeenteraadslid

Karel De Gucht

Jean-Jacques De Gucht

Louis Brill

Pieter Coene

Sofie Staelraeve

Patrick Dewael

Marc De Vos

Martine Lesaffre

Schepen Stad Oostende

Jean-pierre Veters

Geert Versnick

Rudi De Kerpel

Annemie Neyts-

Uyttebroeck

Rik Daems

Erwin Devriendt

Catharina Segers

Vincent Van Quicken-
borne

Sven Gatz

Guy Verhofstadt

Geert Leenknecht

Open Vld Provincie- en
gemeenteraadslid

Bart Tommelein

Open Vld Fractievoorzit-
ter Senaat

Guy Vanhengel

Vicepremier

Wouter Vermeersch

Hans Pijpelink

Roland Defreyne

Boudewijn Bouckaert

Wietse Verwimp

ERELEDEN

Christine De Caussemaeker

Martine Taelman

Steven Heyse

Brecht Arnaert

Laura Harth

Steven Keirse

Alexander De Croo

Stephanie D'Hose

Claire Tillekaerts

Guy Everaert

Sas Van Rouveroj

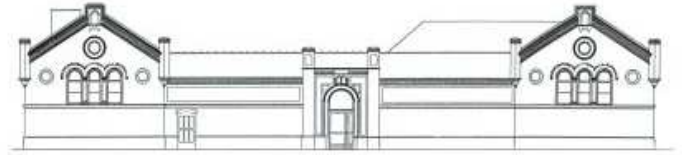
Ex-voorzitter LVSV Gent, Ex-voorzitter LVSV Nationaal

Brandaan Mombaers

Linda Sevens

Philippe De Backer

Liberaal Archief

Liberaal Archief vzw
Kramersplein 23
B-9000 Gent
tel + 32 9 221 75 05
fax + 32 9 221 12 15

info@liberaalarchief.be
www.liberaalarchief.be

PAIN ET CO
Koestraat 20 Gent

KRANTENBOETIEK
DIRK
Groot-Brittanniëlaan 79
9000 Gent
Open van ma. tot vrijd.
6u30 - 13u / 14u - 18u30
Zat 7-13u
Zon- en feestdagen gesloten

ANTHONY
DUMAREY

TOON VANCOILLIE
*Schepen van Financiën, Ruimtelijke Ordening en
Stedenbouw*
Nieuwstraat 11, 8610 Kortemark
051/56 97 99, schepen.vancoillie@kortemark.be

RGBSCAPE PRINT WEB+DESIGN

www.rgbscape.com
mail@rgbscape.com
+32(0)476.06.49.57

WEBDESIGN

RGBSCAPE.COM